

அத்தொழிலின் பலனைத் தக்ககிரத்தில் தப்பாமல் அடைவான். விஷங்கலத்த அன்னத்தைப் புசித்ததின் பலனை உடனே காண்பதுபோல, மனிதரும் தங்களுடைய செயலின் பயனை உடனே காண்பார்கள், உலகத்துக்குத் தீமை வாய் செய்யும் கொடிய பாவிக்குடைய பிள்ளை வரக்கூடாது என்று காண் கட்டளை விடப்பட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது என்னால் விடுக்கப்படும் தங்கமிழைக்கப்பட்ட பாணங்கள் உனது உடலை ஊடுருவி, பாம்புகள் புற்றில் துழைவதுபோல, பூமியைப் போழ்ந்து புகுகொள்க்கும், தண்டகாரணியத்தில் நீ புசித்த நெடிகள் போயிருக்குமிடத்திற்கு, யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டு நீயும் விளது செனையுடன் போகலாம். முன்னரே உன்னால் கொல்லப்பட்ட நெடிகள் இன்று விமானங்கொழிந்துகொண்டி நீ எனது பாணங்களால் அழபட்டு மாண்டு கரகத்தில் வீழ்வதைப் பார்க்கப்படுகிறார்கள். உனது இஷ்டப்பிரகாரம் நீ பொருதுபார். இழிகுலத்தோனே, உன்னால் விமானதையெல்லாம் நீ செய். இன்று உனது தலையை, பணக்காயை அறுத்துத் தள்ளுவதுபோல, அறுத்துத் தள்ளுகிறேன்.” இவ்வாறு இராமர் சொன்ன சொற்களைக் கேட்டுக் கோபமடைந்து கண்கள் சிவந்து கோபத்தால் ஒன்றுத்தெரியாதவகுக் கான் சொல்லுந் தான்:— “தசரத புத்திரா, பொலி ஆற்றலில்லாத அரக்கர்களைக்கொன்றுவிட்டு, என் வீணாக உன்னைப் புகழ்ந்து கொள்ளுகிறாய்? பலமும் பரக்கிரமமும் உள்ள சூரர்கள் ஊக்கமிருதியால் செருக்கடைந்து ஒருபொழுதும் தங்களைத் தாங்களே புகழ்த்துகொள்ள மாட்டார்கள். கல்லாண்மில்லாத அற்பமான கூத்திரியர்கள்தான் தங்களைத் தாங்களே, நீ உன்னைப் புகழ்த்துகொள்ளுவதுபோல், புகழ்த்துகொள்ளுவார்கள், பொர்க்களத்தில் எந்தவிரன் தங்குலத்தை எடுத்

கான்
மட்டுமே.

* தசரத அந்த பாது.

தக் உறுவான்? மாண்டுபோகும் காலம் கெடுங்கியபோது எவன் தன்னைப்பற்றிப் புகழ்பாரியுவான்? தருப்பைப்புல் தீயில் காய்ச்சப்பட்ட தங்கிறமான பித்தனை கறுப்பது போல் உனது தற்புகழ்ச்சியால் நீ உனது அற்பத்தனத்தை வெளியாக்கிவிட்டாய். இவ்விடத்தில் நான் கதையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அசைக்கக்கூடாத பெரும்பருவதம் தானுராகத்தால் வினக்கமுற்று நிற்பதுபோல், திற்பது உனது கண்ணிற்குப் புலப்படவில்லை. நான் கையில் கதையைப் பிடித்துக்கொண்டு உனது பிராணனை மட்டுமன்று, இம்முவுலகத்திலும் உள்ளாருடைய பிராணைகளையும், கையில் பாசம் பிடித்த யமன்போல், தனியே வாங்கிவிடவல்லேன். நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டிய சங்கதிகள் பிரம்ப இருக்கின்றன. அவற்றைச்சொல்ல இப்பொழுது எனக்குச் சாவகாசமில்லை. சூரியன் அஸ்தமனமாகுங்காலம் கெடுங்கிறது. அதன் பிறகு புத்தத்துக்கு இடையூறுவதற்குவிடும். நீ பதினாலாயிரம் ராகசுகரைக் கொன்றதனால் அவர்கள் பத்துக்கள் விடும் துக்கக்கண்ணீரை இன்று நான் உன்னை வதைத்துத் துடைத்துவிடுகிறேன்." இவ்வண்ணஞ் சொல்லிக் கான் வெகுநேரத்தினான் அழகான கேழுமணிந்த நனது கைகளால்

என்கின்ற இடிபோன்ற கதையைத்துக்கி
 கான் கதை உடைத்தத, இராமர்மேல் ஏறித்தான். அவ்வாறு காலுடைய கைவிரிந்து விடப்பட்ட கதை ஆகாசத்தில்ஜ்வலித்துக்கொண்டு, அகேகவிருகதங்கிலையும் புதர்கிலையும் நீறுக்கிக்கொண்டு, இராமரைக் கிட்டிற்று, அவ்விதமாகத் தம்மைகொக்கி அக்கினிபோல் வினக்கிக் காலுடைய பாசத்துக்கொப்பாக வந்துகொண்டிருந்த கதையை இராமர் தமது பாணங்களால் ஆகாயத்திலேயே துகளாக்கிமாற்றினார். அப்போது அது, மந்திரத்தினால் விழுத்தப்பட்ட சர்ப்பம்போல, உடைத்து பூமியில்விழுந்தது.

முப்பதாஞ்சருக்கம்.

காக்கை.

இராமர் அக்கதையைப் பரணங்களால் அண்டித்து,
தாம் எப்பொழுதும் தருமத்தில் வாஞ்சை
புன்னவராகையால் கொஞ்சம் புன்னவை
புடன் காணப்பார்த்துக் கோபமாகக் கூறி
னார்:—“தாழ்த்தப்படுதே, நீ உனது பசும் முழுமையையும்
காண்பித்தது இதுதான்! என்னையால் சக்தியற்று ஏன்
வினாகக் குழிவாகியாய்? உனது கதை என் பரணங்களால்
புணக்கப்பட்டு அநோபாயியில் விபுந்திருக்கிறது! வீண்பெ
ருமை பாசாட்டிக்கொண்ட உனது செருக்குக்குக் காண
மாகவிரும்பு கதையின்கதி இப்படியாக முடிந்தது! மான்
டுவிட்ட அரக்கர் பந்துக்கள் துக்கக்கண்ணீரைத் துடைப்ப
தாக நீ சொன்ன சொல்லும்பெரியதாக முடிந்தது, நீசனாக
வும், கொடிய செய்கையுள்ளவனாகவும், பெய்மையே பெர
குத்தியவனாகவும் இருக்கும் உனது உயிரை, கருடன் அயிர்
தத்தைக் கவர்ந்ததுபேரல், நான் கவர்ந்துவிடுகிறேன்.
இன்று உனது கழுத்து என்னது பரணங்களால் அறுக்கப்
பட்டுக் கிழேவிழ, உனது உடலிலிருந்து கொப்புளித்துப்
பெருகும் இரத்தத்தை இப்பூமி குடிக்கட்டும். இன்று
உனது தேகம் புழுதியாடி, கைகளும் வெட்டுண்டு, இங்
டில்லாத பெண்போல நீ பூமியைத் தழுவிக்கொண்டு
தூங்கலாம். நீ அவ்வாறு கண்விழியாத் துக்கம் துங்
கிவிட்டபின்பு, இத்தண்டகாரணியம் ஒதுக்கிடத் தேடி
வருபவர்களுக்கு உறைவிடமாய் இருக்கும். எனது பா
ணங்களால் ஜனஸ்தானத்தில் இருக்கும் ராகுசர்கள்
எல்லாரும் தொலைத்தபிறகு இவ்விடத்தில் சிவதிகன் பஸ்
யின்றிச் சஞ்சரிப்பார்கள், மற்றவர்களுக்குப் பயத்தை

உண்டாகிவெண்டு இங்ளாட்டில் சஞ்சரித்த வந்த அரக்கியர்கள், தங்கள் பந்துக்கள் காசமடைந்த காணத்தால் முகம்வாடி, பயந்து, கண்ணுங் கண்ணீருமாக வேறிடங்களுக்கு இன்று ஒழிவிடுவார்கள். உங்கள் குலத்துக்கு ஒத்த குலத்தில் வந்த உங்களுடைய மனைவியர்கள், இன்று சேரகம் இத்தன்மையது என்பதை அறிந்து, தங்கள் பொருள்கள முழுவதும் இழந்துவிடுவார்கள். கொடியவனே, அற்பனே, பிரமணகண்டகனே, உனக்காகவல்லவா தினந்தோறும் முரிவர்கள் கடுங்கி ஊக்க மிழந்து கெடுகாளாக அவிசை ஓமத்தீயில் ஓமம்செய்கிறார்கள்?"

இவ்விதமாகப் போர்க்களத்தில் இராமர், கோபத்தால் சொன்ன சொல்லிக் கேட்டுக் காண் கடுகித்துச்சொல்லுமாற்றான் :—"நீ வெகு சொருக்கடைந்திருக்கிறாய்; பயமென்பது உன்னைப்பற்றி விருக்கவும் பயமற்றுப் பேசுகிறாய். மரணம் கிட்டிவிட்டபடியால் இன்னது சொல்லலாம் இன்னது சொல்லக்கூடாதென்பதைக்கூட நீ அறியவில்லை. அதுவும் நியாயத்தான்; ஏனெனில், காஸபாசத்தால் கட்டப்பட்டவர்கள் புலன்களை இழந்துவிடுகிறபடியால் செய்யத்தக்கது இது செய்யத்தகாதது இது என்று பகுத்தறிய மாட்டார்கள்." இராமரைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டே புருவங்களை கெரித்துச் சுற்றிலும் காண் பார்த்துப் பக்கத்தில் ஞாசாமாமொன்று சிற்பதைக் கண்டான். போர்க்களத்தில் ஆயுதத்திற்காகச் சுற்றிப்பார்ப்பவன் கெழுதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு அடைப்பிடுங்கி கைகளால் உயரத்துக்கி வெகு பலமாக ஒரு கூச்சல் போட்டு "நீ இத்துடன் மாண்டாய்" என்று சொல்லி இராமர்மேல் விசுவெறித்தான். வெகுபாக்கிரமம்பொருத்திய இராமர் அவ்வாறு தம்மை கோக்கிவரும் அம்மாததைத் தமது பாணங்களால் துண்டித்து இனிச் சீக்கிரம் போரில் காணிக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்று கோபம்

கொண்டார். அந்தக் கோபத்தால் இராமர் தேகம்வெயர்ந்துக் கண்களிலிவந்து ஆவிரம் பாணங்களைக் காண்மேல் செலுத்தினார். அப்பாணங்கள் எதத்தவிடங்களிலிருந்து இரத்தம் குமிழியிட்டுப் பொங்கி, மலையின் பக்கங்களிலிருந்து அருவிகள் பெருகி ஓடுவதுபோல, ஓடிற்று. இராமர் எய்த பாணங்களினால் கான் சோர்ந்து, இரத்தத்தின் காரற்றத்தால் புத்தியமங்கி, அவரிருந்த இடத்தை கோக்கி வேகமாக ஓடினார்தான். தேகம் முழுமையும் இவ்வாறு இரத்தம்வழியத் தம்மை கோக்கி ஓடிவரும் காணக் கண்டு ஆயுதபாணியாகிய இராமர் திரென்று இரண்டடி பின்வாங்கினார். பிறகு காண வதைசெய்வதற்காக, அக்கினிக்கொப்பாய், மற்றொரு பிரமதண்டம்போல வினங்கும் பாணமொன்றைக் கையிலெடுத்தார். அது புத்திமாளுகிய தேவேந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட பாணம். அப்பாணம்

இராமருடைய வில்லிலிருந்து விடுக்கப்
பட்டு, இடிபோல முழங்கிக்கொண்டு,
காண்மார்பில் பாய்த்தது, காண், திரு

வெண்காட்டில் குத்திரனால் ததறிக்கப்பட்டு அத்தகா
கான் மாய்த்ததுபோல, இராமருடைய சாக்கினியால்
ததறிக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தான். வச்சிராயுதத்தால்
விருத்திராகரன் மாண்டதுபோலவும், துரையால் கழுவி
மாண்டதுபோலவும், இடியால் வலாகான்மாண்டது போ
லவும், காண் இராமபாணத்தால்மாண்டுவிழுந்தான்.

பிறகு ராஜாவிழிகளும் மற்ற ரிஷிகளும் சேர்ந்து இரா
மரைக்கண்டு களித்து "இதன்பொருட்டே பாகசாசன
னாகிய மகேந்திரன் சரபங்கருடைய புண்ணிய ஆச்சிரமத்

தனக்கு வந்தனன். கொடியசெயல்புரியும்
இவ்விராசாஷசர்வை வதைக்கும் பொருட்
டே மகரிஷிகளும் தங்களை அனேக உபா
யங்களால் இக்காட்டுக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். நான்கள்
உத்தேசித்தகாரியம் முடிந்துவிட்டது. மகரிஷிகள் இனிப்

பயமின்றித் தவம்புரிவார்கள்" என்று சொன்னார்கள். இதற்குள் தேவர்களும் சாரணர்களும் வியப்படைந்து ஆகாசத்தில்தோன்றித் துந்துபி முழக்கி, வெகு சந்தோஷமூற்று இராமர்மேல் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். "ஆன்ற சை முகூர்த்தத்தில் இராமர் தமது கூர் தேவர்கள் கவிப்படைத்தது. மையான அம்புகளால் பயல்கரமான தெரழில்கள் புரிந்துவந்த கான் துஷணன் முதலிய அரசர்கள் பதினாலாயிரம்பெயர்க்கீழும் பேரரிவதைத்தார். ஆகா! எவ்வளவு பெருங்கரியம் இராமர் செய்தார்! என்ன சாமர்த்தியம்! என்ன பராக்கிரமம்! இது விஷ்ணுவின் பராக்கிரமம் போலல்லவா காண்கிறது" என்று இவ்விதமாகச் சொல்லிக்கொண்டு தேவதைகள் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் சென்றார்கள்.

அச்சமயத்தில் வீரராகிய லக்ஷ்மணர் சேதையுடன் மலைக் குளையைவிட்டு வந்துசந்தோஷமாக ஆச்சிரமத்துள் புருந்தார். வெற்றிபெற்ற இராமரும், மகரிஷிகள் ஆராதிக்க, லக்ஷ்மணர் பூஜிக்க, ஆச்சிரமம்சேர்ந்தார். சத்துருக்களைக் கொன்று, பெரிய ரிஷிகளுக்கெல் சேத கவிப்படைத்தது. லாம் சுகத்தை உண்டிபண்ணின தனது கணவரான இராமரைச் சேதகண்டு களிப்பீர்ந்து ஆனந்தத்தால் தழுவினான். ராகுசக்கூட்டங்கள் மாண்டதையும் இராமர் காயமின்றி இருந்ததையும் சேத பார்த்துச் சந்தோஷமடைந்து ஆனந்தக்கடலில் முழிஞான். பிறகு சந்தோஷமடைந்த மகரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட பனகவரேருடைய தனதுகணவனை இரானி மறுபடியும் தழுவிக்களித்தமுகத்தோடு பேருவகையுற்றான்.

முப்பத்தொன்றாஞ்சுருக்கம்.

அகம்பனன் இவ்வகையடைந்து ஜனஸ்தானத்திலிருந்த கான் முதலிய

ராக்ஷசர்கள் இராமரால் அழிந்ததை இராவணனுக்குத்

தெரிவித்த அகம்பன்

சீவதைய அபகரிக்கும்படி வேண்டினான்.

பின்பு அகம்பனன் ஜனஸ்தானத்தை விட்டு வெகு வேகத்துடன் சென்று இராவணனைப்பார்த்து “அரசனே, ஜனஸ்தானத்திலிருந்த அரசர்கள் எல்லாரும் வதைக் கப்பட்டார்கள், காற்றும் பேரில் மாண்டான், கான்மாத் திரம் வெகுஷ்டப்பட்டுப் பிழைத்துவந்தேன்” என்று சொன்னான். இவ்வாறு அகம்பனன் சொன்னசொல்லை இராவணன் கேட்டுக் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து அவனைக் கொளுத்திவிடுவதுபோலப் பார்த்து “தனது ஆயுள் முடிந்து எனது அழகான ஜனஸ்தானத்தை அழித்தவன்யாவன்? இப்போது இவ்வுலகத்தில் ஒருகாலும் வாழமுடியாத வழியைத் தேடிக்கொண்டவன் யாவன்? எனக்குக் கெடுதல் செய்தபின்பு அவன் இந்திரனாக இருப்பினும், அல்லது குபேரன், யமன், விஷ்ணு இவர்களில் ஒருவனாக இருப்பினும் ஒரு பொழுதும் அகமென்பதை அடையான், நான் காலனாகும் காலன்; கெடுப்பையும் கொளுத்துவேன்; சாவுக்கும் சாவுவரச் செய்வேன், கோபம் கொண்டால் கான் குரியனை யும் கெடுப்பையுட்கூட எரித்துவிடுவேன், எனது பலத்தால் காற்றின் வேகத்தைக்கூட கான் தடுக்கமாட்டுவேன்” என்று சொன்னான், அகம்பனன் பயத்தால் நடுங்கிக் கூப்பிட்டு தனக்கு அபயம் கொடுக்கவேண்டுமென்று தசக் கிரீவனை வேண்டிக்கொண்டான், ராக்ஷசரத்தமனான இராவணனும் அவனுக்கு அபயம்கொடுத்தான், பிறகு, அகம்பனன் கொஞ்சம் னதரியமடைந்து “கெடுஷ்டமான

அங்கமுள்ளவனும், யெனவனமுள்ளவனும், நிகழ்பத்தின்
பிடர்போன்ற பிடரை உடையவனும், உருண்டு நீண்டு
அழகாயுள்ள கரங்களை உடையவனும், நிகரற்ற பலபராக்
கிரம முடையவனும், வீரனும், சீர்த்தியுள்ளவனும், பூர்வா
னும், தசரதமன்னவனுடைய குமாரனுமான இராமனொ
ன்பவன் ஒருவனிருக்கிறான். அவன் பெரும்புகழ் படைத்
தவன்; பலவிதமான சம்பத்தடைத்தவன். அவன்தான்
ஜனஸ்தானத்தை காசம்பண்ணினவன்; காசையும் துக்கி
ணைபும் உடைத்தவன்” எனக் கூறினான். அகம்பனன்
கூறியமொழியை காசுக்கேடந்தனான இராமனால் கேட்டு
ஆதிசெடன்போலப் பெருமூச்செலிந்து “அகம்பன, இராம
னென்பவன் யார்? இந்திரனுடன் சேர்த்துக்கொண்டு தேவர்
கனெல்லாருடனும் ஜனஸ்தானத்துக்கு வந்திருக்கிறானா
என்ன” என்றுவினவ, அகம்பனன் கேட்டு அம்மகத்து

அகம்பனன்
காசம்புடைய
நல்லியமையக்
கூறான்.
மாவின் பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும்
வருணிக்கிறதொடங்கினான்; —“இராமன்
வெருபராக்கிரமம் உள்ளவன்; வில்லா
ளர்க்கெல்லாம் மேலானவன்; திவ்யமான

அஸ்திரங்களின் பரிற்சி கன்றுக உடைமைமயால் யுத்தத்
தில் இந்திரனுக்கொப்பானவன். அவனுக்குச் சரியான
பலமுள்ள அவன் தம்பி லக்ஷ்மணன் சிவர்தகன்களு
டையவன்; பேரிபோல ஒலிக்கும் சத்தமுள்ளவன்; சந்தி
ரன்போன்ற முகமுடையவன். அவர்களுடைய சேர்க்கை
காற்றுடன் நெருப்புச் சேர்த்ததுபோலிருக்கிறது. வெரு
பராக்கிரமம்பெற்று வினங்கும் அரசர்களுள் உத்தமனான
இராமனாலேதான் ஜனஸ்தானம் அழிக்கப்பட்டது.
மகாத்துமாக்களான தேவர்கள் ஜனஸ்தானத்துக்கு வர
வில்லை. இவ்விஷயத்தில் உணக்குச் சந்தேகம் வேண்
டாம். இராமன் விடுக்கும் தங்கப்பூண்டடிய சாக்கள் எல்
லாம், ஐந்துதலை காகங்கள்போல், அரசர்கள் உயிரைக்
குடித்துவிடுகின்றன. பயத்துடனும் அரசர்கள் தாம்போ

சூரியிடங்களிலெல்லாம் இராமனைக் காணுகிறார்கள். ஒ பாப ரதே, இவ்விதமாகத்தான் இராமன் ஜனஸ்தானத்தை அழித்தான்.” இங்ஙனம் அகம்பனன் சொன்ன சொல்லே இராமனன்கேட்டு “இதோ நான் இராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்ல ஜனஸ்தானம் செல்லுகிறேன்” என்றான். அதைக் கேட்ட அகம்பனன் சொல்லஹற்றான்:—“அரசு, இராம னுடைய பலத்தையும் பராக்ரமத்தையும்பற்றி நான் உண்மையாய்ச் சொல்வதைக் கேள். நெரு புகழ்பெற்ற இராமன் கோபித்தால் அவனை வெல்ல ஒருவராலும்முடி யாது. கன்றாகநீர்நிர்மிய வேயமாக ஓடும் மஹாகதிரின் வேகத்தைக்கடத்தன்று பாணங்களால் அவன் தடுப்பான்; கழுத்திரங்கினையும் கிருகங்களையும் ஆகாயத்தில் வின்று விழச்செய்வான்; இவ்வுலகம் ஒருகால் முழுவினிட்டால் அதையும் தூக்கிநீல்கிறதுத்துவான்; சமுத்திரத்தின் கரையைப் பிளந்துவிட்டுப் பூமிமுழுவுதையும் வெள்ளத்தில் அமிழ்செய்வான்; சமுத்திரத்தின் வேகத்தையும் வாயு வின் வேகத்தையும் தூதுபாணங்களால் அடக்குவான். அப்பெரும் புகழ்பெற்றவன் தன் பராக்ரமத்தால் இவ் வுலகங்களை எல்லாம் அழித்து மறுபடியும் உண்டாக்க வல்லவன். ஒ தசக்கிரீவ, இராமனை நியாவது, அல்லது அரக்கர்களுமாவது ஜெயிப்பது, கவர்க்குலோகம் பாடுக ளுக்குக் கிட்டாதவாறுபோல், கிறிதும் கூடாது. எல்லாத் தேவர்களும் அகரர்களும் ஒன்றுகூடினும் இராமனைக் கொல்லமுடியாதென்பது என் எண்ணம். ஆனால், அவனைக்கொல்ல உபாயமொன்றுண்டு. அதை நான் சொல் னுகிறேன், சற்றுக்கவனமாகக் கேள். சீதை என்ற மெல் லியலான் அவனுடைய மனைவி. அவன் இவ்வுலகத்திலே

அகம்பனன்
சீதையை
என்னிதன்.

உத்தமமான பெண், அவன் நல்ல யௌ வன்பருவமுள்ளவன், அவனது அவயவங் கள் ஒவ்வொன்றும் சரியாக அமைக்கப் பட்டுள்ளன. பெண்களுக்குள் ஒரிரத்தி

எம்போலுமவன் மணிகளிறழக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள் பூண்டு விளங்குகிறான். தேவப்பெண், கந்தர்வப்பெண், அப்சரப்பெண், அசுரப்பெண் ஒருவரும் அவனுக்குச் சிறாணம் இல்லை. பின்னர் மானிடப்பெண் எப்படி அவனுக்குக் கொப்பராவாள்? ஆகையால், நீ எப்படியாவது முயன்று இராமனைவஞ்சித்து அவனுக்குத் தெரியாமல் அவன்மனை விளையக்கூட்டிலிருந்து துக்கிக்கொண்டுபோய்க்விடவேண்டும். அவனிடம் அவனுக்குக் காதல் கரையிலிழையாதவால் அவன் போனபின்பு அவன் தன்னுயிரை விட்டுவிடுவான்.” இவ்வண்ணம் அகம்பனை சொன்ன சொல் அரக்கர் மன்னவனாகிய இராவணன் மனத்திற்கு ஒத்திருந்தது. அவன் சிறிதுநேரம் சித்தித்து அகம்பனைநோக்கி “ஆம்; நீசொன்னது மன்றாகவிருக்கிறது. நான் எனது சாரதியுடன் புறப்பட்டுக் காலைபில் தனிமையாய் இராமனிருக்கும் இடம் பேசுகிறேன். இவ்வழகிய மரக்கருக்குச் சீதைமையக் கொண்டுவந்துவிடுகிறேன் ” என்று சொன்னான். அதன் பின் இராவணன் சூரியனுக் கொப்பரான கோயேறுகழுதைகள் பூட்டிய இரதத்தின்மேல் ஏறி என்டிசைவீணையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு புறப்பட்டான். ஆகாசமார்க்கமாகப் போகும் அரக்கர் மன்னவன் தேர், மேகத்திலிடைபே ஊர்தரும் சந்திரன்போல, விளங்கிற்று. இராவணன் கெடுத்துரம் போய்த் தாடகை

இராவணன் யின் குமாரனாகிய மாரீசன் வசித்துக்கொண்டிருந்த மாரீசனிடம் சென்றது.

மாரீசன் தன்னை கடிவந்த மன்னவனுக்குத் திவ்வியமான உணவுகளையும் பாளங்களையும் கொடுத்து உபசாரம்பண்ணினான். அன்றியும், மாரீசன் தானாகவே அரக்கியம், ஆசனம் முதலியவைகளால் இராவணனை உபசாரம் பண்ணி அவனைப்பார்த்து பொருள் பொதிந்த சொற்களால் “ஓ சாரீசா, ராகுசேகரிசா, நின் குழகளுக்கு ஒருவிதமான குறையும் இல்லையே? உன்னைப்பார்த்து

தால் சந்தேகிக்க வேண்டியதாக விருக்கிறது. தனியே இங்
கணவு வேகமாக நீ இவ்விடம் வந்த காரணமென்ன?"
என்று கேட்டான். மாரீசனின்வண்ணம் கேட்க, வெகு
பரக்கிரமமுள்ள இராவணன் "ஐய, வெகு புகழ்
பெற்ற இராமன் ஜனஸ்தானத்தில் இருந்த காவலர்களை
எல்லாம் கொன்றுவிட்டான். அழித்தற்கரிய ஜனஸ்
தானம் முழுவதும் யுத்தத்தில் அழித்துவிட்டது. நான்
இப்பொழுது இராமன் மனைவியைக் கவர்த்துகொண்டு
வரப்போகிறேன். அதற்கு நீ சகாயம் பண்ணவேண்டும்"
என்று கூறினான்.

ராகுசேகத்திரன் சொன்னசொல்லில் மாரீசன் கேட்டு
அவனைப்பார்த்து "மித்திரன்போல எந்தச் சத்துரு சீதை
னைப்பற்றி நினக்குச் சொன்னான்? ஓ ராகுசேகமகிமே,
நீ கேட்கமாக இருப்பதைச் சங்கடாத துஷ்டன் யா
வன்? 'சீதையைத் தூக்கிவதை விடு' என்று நின்னிடம்
சொன்னவன் எவன்? அவன் யார்சொல், அரக்கர் குலத்தி
னுடையவிகரத்தைச் சிதைக்கக்கூறுதினவன் எவன்? இந்தத்
தொழிற்கு நின்றான் எனினவன் நினக்குச் சத்துருவே
யன்றி வேறல்லன். அதற்குச் சந்தேகமி

ல்லை. அவன் நின்னைக்கொண்டு பாம்பின்
வாயிலிருக்கும் விஷப்பல்லைப் பிடுங்க எண்
துகிறான். நின்னை இந்தக் கேட்ட வழியில்
செலுத்த வேண்டியவன் எவன்? கருமாகத்
தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் நின் தலையில் அடி

த்தவன் யாவன்? இராவணசேகவரர், இராகுவனை ஒரு மத
வானையென்று கருது; அவனுக்குக் குடிப்பிறப்பே துதித்
தை; பரக்கிரமமே மதம்; நீண்டபாசுகளை கொம்புகள்,
அவனைப் போரில் எண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் நீ தக்கவ
னல்லன்? அவன் வாகனையைத் தூசினின்று மோந்துபார்த்து
துவிட்டு நீ ஓடிவிடவேண்டும். அவன் போரில் சிங்கமா
விற்பே. அவனுக்குத் தைரியமே வால்; பண்புப்பண

கத்திகளை பற்கள், பாணங்களை அங்கம்; ராஷ்டிரங்கள்
என்ற மான்களை எப்பொழுதும் கொல்லுவது செயல்.
தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் அப்படிப்பட்ட கெடத்தை எழுப்
புலது சரி அன்று. விற்குளாகிய முதல்களையும், பாணங்
களையிடம் கைவகையாகிய பெருஞ்சேற்றையும், பாணங்
களாகிய அலைகளையும், பேரர் பொருதலாகிய பிரவாகத்தை
யும் உடைய வெகுபயங்கரமான இராமனென்னும் சமுத்திர
தத்தில், ராஷ்டிரேந்திரா, நீ விழுந்துவிடாதே. இலங்கை
நாயக, கோபங்கொள்ளாதே; அரக்கரோறே, சென்கியமாக
வந்தவழியே திரும்பி இலங்கைக்குச் செல். ■ நின் மனை
விமலர்களோடு எப்போதும் இன்புற்று வாழ்ந்திரு. இரா
மன் தன்மனைவியோடு வனத்தில் வசிக்கட்டும்" என்றான்.
மாரீசன் இவ்வாறு சொல்ல, தசக்கிரீவன் இலங்கை
சென்றான்.

முப்பத்திரண்டாம் சருக்கம்.

சூர்ப்பணன் இலங்கைசென்ற தனக்கு
சேரிட்ட அமைதிதையும் அரக்கர்களுக்கும் உபதாயம்
இராமனிடம் சொல்லிப் புலம்பல்.

இராமர் ஒருவரே கொடிய செயல்கள் செய்தவந்த
பதினாறாயிரம் அரக்கர்களையும், திரிசெனுடன் தாஷண
னையும், காணையும் வதைத்ததைக் கண்ட சூர்ப்பணனை
மேகம்போலக் காக்கித்தான். இராமர் செய்த செயற்கரிய
காரியத்தை அவன் கண்டு கடுகிடுங்கி, இராமனை அரக
செய்யும் இலங்கையை நோக்கி ஓடினான்.
இராமன் அவ்விடத்தில் தனது விமலத்தில், தே
வர்கள் மத்தியில் இத்தான் வீற்றிருப்பது
பேரல், மத்திரிமார்கள் சூழ மிக்க பொலிலோடு இரா
மனை வீற்றிருக்கக் கண்டான். சூரியன் போல ஒளிரும்
தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த ஆணமொன்றில்

தங்கவேதிகையின் மத்தியில் கொழுந்து விட்டெரிதும்
 நேராமத்திப்போல, தேவர்கள், கத்தர்வர்கள், பூதங்
 கள், மகாத்துமாக்களாகிய இருவிகள் முதலியவர்க
 ளால் ஜெயிக்க முடியாதவனும், ———— இனம்
 கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் யமன் போலப் ———
 காமானவனும், தேவர்களுடனும் அசுரர்களுடனும்
 போர்புரித்த காலத்தில் வஜ்ஜிராவதத்தாலும் இடியா
 லும் உண்டான தழும்புகளையும், ஐராவதத்தின்கொம்பு
 களுக்குத்திய தழும்புகளையும் மரீபில் உடையவனும், இரு
 பது தேராளும், ஒருபது முகமும், அழகான ஆடைகளும்,
 விசாலமான மார்புமுள்ளவனும், எல்லா ராஜஸக்திபு
 ளுடைய அமைந்தவனும், வைபுரியமணியின் திறமுடையவ
 னும், ஆடகத்தாலாய ருண்டலங்களை அணித்தவனும்,
 அழகான கைகளும், வெண்மையான பற்களும், மலை
 போலப் பெரிய முகமும் உடையவனும், தேவர்களுடன்
 போர்புரித்தபொழுது விஷ்ணுவின் சக்கரத்தால் நூறு
 தரம் அடிபட்டவனும், தேவர்களுடைய ஆயுதங்களால்
 குத்துண்ட உடையுடையவனும், கலக்கக்கடாத சமுத்
 திரங்களைக் கலக்குபவனும், பெருமலைகளைப் பிடுகு
 பவனும், தேவர்களைப் பிசைபவனும், தருமத்தை அழிப்
 பவனும், பிறர் மனைகளைக் கற்பழிப்பவனும், உத்தம
 ———— சூலவித ஆயுதப்பயிற்சியிலும் தேர்த்தவனும்,
 கந்தருகளுக் கெப்பொதும் இடைநூறு செய்பவனும்,
 ஒருகாலத்தில் போகவதி என்ற கரணென்று வாகுகியை
 வென்று தகைகளுடைய அன்பான மனைவியை எடுத்தோ
 டிணவனும், கைலாச பருவத்திக்குச் சென்று குபே
 ரனைச் செவித்து மினைத்தவிடம் செல்லும் புஷ்பகம் என்ற
 விமானத்தைக் கொண்டுவந்தவனும், திவ்வியமான கைத்
 திரதம் என்ற பூக்காணையும் அதிலிருந்த தாமரை
 ஓடைமையும் கத்தனவனத்தையும் தேவர்களுடைய தேரட்
 டங்களையும் அழித்தவனும், மலைக்கொப்பான தனதுதேகத்

தோடு எழுந்து வின்று இருசரங்களைபும் நீட்டி வெருகாந்தி புடன் உதிக்கும் சூரிய சந்திரர்களைத் தடுத்தவிடுபவ னும், பதினாறாம் வருஷகாலம் காட்டில் தவம்புரிந்து கயம், புக்கடவுளுக்குத் தனது தலைகளை அறுத்து ஒமம் பண்ணி வைனும், புத்தத்தில் மரளிடர் நீங்கலாக, மற்றத் தேவர் கள், தரணவர்கள், கத்தர்வர்கள், பிசாசர்கள், பதகர்கள், உரக்கன் முதலியவர்களால் அழிவில்லாதவனும், பெரு வ்லியின் செருக்கால் அந்தணர்கள் மந்திரங்களோடு யாகத்தில் தோரமம் பண்ணும் அவினையும் தேவதை களுக்கு அங்ஙவந்தணர்கள் கொடுக்கும் பாகங்களையும் அவர்கள் பாணம்பண்ண வைத்திருக்கும் சோம்பாணத்தை யும் பாசம்பண்ணுபவனும், வஞ்சுத்தை அழிப்பவனும், எல் லாருக்கும் கொடுமைசெய்பவனும், அந்தணர்களை வதைப் பவனும், கெட்டகடத்தை உள்ளவனும், தவையற்றவனும், அன்பற்றவனும், எப்பொழுதும் எந்தப்பிராணிகளையும் இய்மிப்பவனும், எவ்வுலகத்துக்கும் பயமுண்டாக்குகிற வனும், மகாபலம்பொருத்தியவனும், சூரனுமான் இராவ ணன் கிறீற்றிருப்பதைச் சூர்ப்பணைக கண்டான், கல்லா டை புனைந்து, கற்கலனணிந்து, கற்றூர் சூழி, கால காலன் உட்கார்ந்திருப்பதுபோல, அரக்கர் மன்னவனும் புலன் திய வம்சத்தின் கொழுந்துமான தன் தலைமன் இரா வணன் கிறீற்றிருப்பதைச் சூர்ப்பணைக கண்டான், மந்தி ரிகன் புடைசூழ, உலகத்தை அழிச்சத் தருந்த ஆண் மையோடு உட்கார்ந்திருந்த இராவணனைக்கிட்டி மகாத் துமாவாகிய லக்ஷ்மணனால் அங்கபங்கம் பண்ணப்பட்டவ னான, நினைத்தவிடங்களில் சஞ்சிக்கும் சூர்ப்பணைக பயத்தால் மெய்பதறி கெருப்புப்பொறி பறக்கின்ற விசுவ மான் கண்டனையுடைய இராவணனுக்குத் தான் அடைந்த அங்கபங்கத்தைக் காட்டி இங்ஙிதக் கொடிய வார்த்தை வளைச் சொல்லுவானாயினான்.

முப்பத்துமூன்றாஞ்சருக்கம்.

இராவணன் தனக்கு வந்த கேட்கை அறிவாரிஞ்சுததற்காக
அவனை ரூப்பணரை நிக்ந்ததல்.

பின்னர், வெகுபரிதாபமான நிலைமையிலிருந்த ரூப்
பணரை, மந்திரிகள் மத்தியில் உட்கார்த்திருந்த உல
கத்தை அழச்செய்யும் கொடிய பராக்ரமமுள்ள இரா
வணனைப்பார்த்து, வெகு கோபத்துடன் பின்வருமாறு
சொன்னான்:—“ நீ இஷ்டப்படி எல்லாம் கடத்து,
கைக்களில் ஆழ்ந்த மயக்குற்று, கேட்பவர்கள் ஒருவரு
மில்லாமல், நினக்குப் பெருங்கேடு வந்து
விட்டதைக் கூட அறிந்துகொள்ளாமல்
இருக்கிறாய். அற்பபேரகக்களில் முழுகிக்
காமத்தில் ஆழ்ந்த அற்பவழியில் கடக்

கும் அரசனை அலறுண்டைய குடிகள், அகிஷ்டித் தீயைப்
போல, மறிக்கமாட்டார்கள். செய்யவேண்டிய கடரியங்
களைத் தக்ககாலத்தில் செய்யாத அரசன் தனது நாட்
டை அக்கடரியங்களுடன் இழந்துவிடுவான். கடரியங்க
ளைத் தெரிந்துகொள்ள ஒற்றரை அனுப்பாதவனும்,
வேண்டிய காலங்களில் குடிகளுக்குத் தரிசனம் கொடுக்காத
வனும், தன்புத்தியின்றிப் பிறர் புத்திப்படி கடப்பவனு
ன் அரசனைத் தூரத்தில் இருந்துகொண்டே குடிகள்,
சேறடைந்த ஆற்றை யானை நிற்குவதுபோல, கீழ்க்
கிடையார்கள். தன்புத்தியால் தன் இராச்சியத்தை ரகழிக்
காத அரசன் சமுத்திரத்தில் முழுநிய மலைகள்போல் ஒரு
பொழுதும் விளக்கமாட்டான். தேவர்கள், தானவர்கள்,
கந்தர்வர்கள் முதலானவர்களுடைய பகையைச் சம்பாதி
த்துவைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் என்ன செய்கிறார்களெ
ன்று ஒற்றர்களை அறிந்துகொள்ளாமல் விஷயசபலமே
பெரிதாகக்கொண்டிருக்கும் நீ எவ்வாறு அரசிருவாய்? இ

ராகுச, நீ திருபிண்ணைத் தன்மைபுள்ளவனும் புத்தி
அற்றவனும் அவசியமாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவை
களைத் தெரிந்துகொள்ளாதவனுமாய் இருக்கிறாய். ஆயின்
நீ எவ்வாறு அரசனாகுவாய்? கொற்றவனே, ஒற்றரும்
பொர்க்கிஷமும் இராசநீதியும் தங்கள் கையில்லாத
அரசர்கள் சாதாரண சனங்களுக் கொப்பாவார்கள்.
ஒற்றர்களாகின்ற கண்களால் வெகுதூரத்தில் கடக்கும்
விஷயங்களை அறிவின்றதனால் அரசர்கள் தீர்க்கதரிசி
கொண்டு சொல்லப்படுகிறார்கள். மமத சுற்றத்தார்
ஜனஸ்தானத்தில் மாண்டதை நீ இன்னும் அறிந்துகொள்
னாதபடியால் உனக்குச் சாரணர்கள் இல்லைபென்றும்,
உன்னைச்சுற்றி உட்கார்க்கிருக்கும் மந்திரிகள் சாமான்யர்க
ளென்றும் காவெண்ணுகிறேன். இராமனொருவனுல் வெகு
கொடிய செயல்கள் புரிந்துவந்த பதினாலாயிரம் ராகுசர்
களும் கரணம் தூஷணனும் கொல்லப்பட்டார்கள். அன்
றியும், அவன் ரிஷிகளுக்கு அபயம் கொடுத்துத் தண்ட
காரணியத்திற்கு கேடமத்தை உண்டாக்கி ஜனஸ்தானத்
தை அலைத்துவிட்டான். நீ காமவலைவில் சிக்கிக்கொண்டு,
மதிமயங்கி, பராஜனையும், உனக்கு என்னகேடு நேர்ந்துள்
ளது என்பதை அறியாமலிருக்கிறாய். கொடியவனாய், லோ
பியாய், கள்ளுண்ணவனாய், சர்வமடைந்தவனாய், புத்தி
யினனாய் அரசராவடுவரும் மன்னவனுக்குச் சங்கடம் வந்த
காலத்தில் உலகத்தார் உதவிசெய்யார்கள். தன்னைப்பற்றி
அதிகமாக எண்ணிக்கொள்ளுகிறவனும், கல்வழியில் நில்
லாதவனும், தன்னைப்பற்றிப் பெருமையாகக் கருதுகிற
வனும், கோயிக்குங்குணமுள்ளவனுமான அரசனை அவன்
சொக்தச்சனங்களே கொன்றுவிடுவார்கள். அவன் சொல்
லும் பேச்சை ஒருவரும் கேட்கமாட்டார்கள். அவனைக்
கண்டு ஒருவரும் பயப்படமாட்டார்கள். அவன் சீக்கிரம்
தனது இராச்சியத்தை இழந்து வறுமை அடைந்து
தரும்புக்கொப்பாவான். காய்த்த கட்டையும் கல்லும்

மன்னும் ஏதாவது பயன்பட்டாலும் படனம்; தனது பதவியை இழந்த அரசன் ஒன்றுக்கு முதலான். கடிக் கழித்த வஸ்திரம்போலவும், கைகிப்போன பூமாலையோல வும் இராச்சியத்தை இழந்த மன்னன் ஆற்றலுளையுடைய ஒரு பொருளாக மதிக்கப்படான். ஆனால், வெகு சாக்ஷி தையுள்ளவனாகவும், எல்லாம் அறிந்தவனாகவும், புலன் களை அடக்கினவனாகவும், கன்டியுள்ளவனாகவும், நீதிசெறி யில் உடப்பவனாகவும் இருக்கும் அரசன் வெகுதூரம் அரச சாளுவான். கண்களை மூடிக்கொண்டு தூங்கினபோதி லும், நீதியாகின்ற கண்களையிழித்திருப்பவனும் தன்னு டைய கோபங்களின் பலன்களை யாவரும் அறியவலப்பவ னுமாதிய அரசன் எல்லாராலும் மதிக்கப்படுகிறான். இரா வனா, அரசர்களுக்குண்டாதிய ஈசத்தை ஒற்றர்களால் அறிந்தவர்களாத நீ ஆற்புத்தியுள்ளவன்; கற்றனங் கனொன்றும் இல்லாதவன். பிறரை அவமானம் செய் துகொண்டு, காமத்தால் கவரப்பட்டு, காலமும் இடமு மறித்து செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்வாது, குணங் களையும் தோஷங்களையும் பகுத்தறியாதிருக்கும் நீ உனது இராச்சியத்தை இழந்து வீரையில் அழிவடையப்போதி றாய்". இவ்வண்ணம் சூர்ப்பணைக தனது குற்றங்களை எடுத்துரைக்க, அரசர்கர் வேந்தனுடைய இராவணன் அவை களைப்பற்றி கினைத்து, தனது செல்வத்தையும், செருக்கை யும், சேனையையும் சீர்தூக்கி, கொஞ்சகேசம் தனக்குள் னேயே கித்தித்துக்கொண்டிருந்தான்.

முப்பத்துநான்காஞ்சுருக்கம்.

இராவணன் சூர்ப்பணையிடம் நிராமரப்பற்றி விசாரித்தல்.

இவ்வாறு சூர்ப்பணைக சபை கடுவே கொடுஞ் சொற் களைச் சொல்ல, இராவணன் கோபக்கொண்டு, அவனை

மேல்கி "இராமன் என்பவன் யார்? அவன் பராக்ரீமம் என்ன? அவன் உருவம் எப்படிப்பட்டது? அவன்வீரிய மெத்தன்மையது? என்ன காரணத்தால் ஒருவராலும் நெருக்கமுடியாத தண்டகாரணியத்துக்கு அவன் வந்திருக்கிறான்? அவன் எந்த ஆபத்தங்களைக் கொண்டு இத்தனை சாக்ஷன்களையும் சரதாஷணதிரிசிரங்களையும் கொன்றான்?" என்று வினாவினான். இவ்வாறு அரசுக்கர் மன்னரான இராவணன் கேட்கச் சூர்ப்பணைக வெரு கோபத்துடன் தான் கண்டபடி இராமருடைய பராக்ரீமத்தைப் பற்றிச் சொல்லத்தொடங்கினான் :—

இராமன் நீண்டகைகளும் விசாலமான சூர்ப்பணைக இராமருடைய கண்களு முடையவன்; மரவுரிபு மான்றோ வலிமையாக வு முடித்தவன்; மன்மதன்போல் உருவம மைத்தவன், அவன் பொற்பூண் பூண்ட, இத்திரதனுசுபென்ற தனதுவில்லை நானேற்றி, மகாலிஷ முன்ன சர்ப்பங்களுக்கொப்பான கூர்மையான பாணங்களைத் தொடுக்கிறான். அவன்வந்த ததில் வில்லைவளைப்பதை நான் காணவில்லை; சரமாரியால் அரசுக்கர் சேனை மாண்டு விழுங்காதையே நான் கண்டேன், கல்முழையால் இத்திரன் பலிதமான பயிர்களை அழிப்பதுபோல, இராமன் ஒருவன் பா தசாரியாக நின்றகொண்டு பயங்கரமான உருவம் பொருந்திய பதினாலாயிரம் அரசுக்கர்களையும் தாஷணஸூடன் சுசனையும் ஒன்றரை முகூர்த்தகாலத்தில் கூரிய ளால் கொன்றான். அவன் ரிஷிகளுக்கு அபயம் கொடுத்தான்; தண்டகாரணியத்துக்கு சேமத்தைபுண்டாக்கினான், மகாத்துமாவாகிய இராமன் பெண்கொலை பழிபெணக்க குதிஎன்னை அவமானப்படுத்தி உயிர்தப்பி ஓடவிட்டான், அவன் தம்பி வெரு பராக்ரீமமும் அவனுக்கொப்பான சவுரீயமுமுன்னவன்; இராமனிடத்து அதிக அன்பும் பத்திய முடையவன், அவன் பெயர் லக்ஷ்மணன், அவன் மிக்கவீரன்; சூர்தந்தைச் சவியாதவன்; ஒருவராலுஞ் செலி

க்க முடியாதவன்; எல்லாரையும் வெலிக்கவல்லவன்; அதிசய
பராக்கிரமமும் புத்தியும் வலியுமுடையவன்; அவனை இரா
மனுடைய வலக்கைவென்றும், புறத்திற்சஞ்சரிக்கும் உயிர்

என்றும் சொல்லலாம். விசாலமான கண்
நிரப்பணவன் கனும், பூரணசத்திரன்போன்ற முகமும்
சிறந்தவன் உடைய இராமனுடைய அநியமனைவி அவ
னுடைய கண்மையையே எப்பொழுதும்

காடுவன். அழகிய கூத்தனும், அழகிய மூக்கும், அழகிய
துடையும் உடைய அத்தத்தையலத்தண்டகாசனியத்திற்கு
ஒரு தேகத்தைபோலவும், மற்றொரு லக்ஷ்மிபோலவும்
விளங்கிக்கொண் டிருக்கிறான். பொன்போன்ற மேனியும்
சிவந்து உயர்ந்த கண்களும் உடைய அந்த அழகுடையான்
பெயர் சீதை. அம்மெல்லிய இடையையுடையான் விதே
கராஜனுடைய குமாரி. அவ்வளவு அழகுவாய்ந்த தேவப்
பெண்ணையாவது, கந்தர்வப்பெண்ணையாவது, யக்ஷ கண்
னியையாவது, கின்னரியையாவது, நான் இவ்வுலகத்தில்
கண்டதெயில்லை. எவனுக்குச் சீதை மனைவியே, எவ
னைச் சீதை சத்தோஷத்தோடு தழுவுகிறாளோ, அவனு
டைய பாக்கியம் இவ்வுலகத்தில் இத்திானுடைய
பிவத்துக்கு மேலானது. அவ்வளவு கண்டக்கையும்,
தேகத்தின் வணப்பும், நிகரற்றொன்றும் காத்தியமுள்ள
அவந்தான் நினக்குச் சரியான மனைவி. நீதான் அவளுக்குச்
சரியான கணவன். அம்மடந்தையை நின்னுடைய
மனைவியாக்க வேண்டுமென்று எடுத்துவர நான் முயன்
றேன். வலியுயங்கொடியுடையானே, அதற்காகத்தான்
கொடிய லக்ஷ்மணன் என்னை இவ்வாறு அக்கபங்கம்செய்
தான். பூரண சத்திரனுக்கொப்பான முகமுடைய அச்
சீதையைக் கண்டால் அது முதல் மன்மத பாணங்களைச்
சீவருத்துவாய். அவனை மருவவேண்டுமென்று இஷ்டமிருத்
தால் உடனே தானே வெற்றியடையும்பொருட்டு வலக்
காரித் துக்கிவைத்து நட. காட்டில் வசிக்கும் இராமனைக்

கொன்று மாண்டொழிந்த அரக்கர்களுக்குத் திருப்பிப் பண்ணியை, உன்னுடைய கூரிய பாணங்களால் இராமனையும் மகாதனுஷ லக்ஷ்மணனையும் கொன்று கணவனை விழந்த சேதையை மணஞ்செய்துகொன். அரக்கர் வேந்தே, நான் சொல்லுவது நின் மனத்திற் கொத்திருந்தால் உடனே நான் சொல்லும்வண்ணம் நட. அவர்கள் ஊரிமையையும் உன்னுடைய பலத்தையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்து அப்பெண்ணைப் பராதகாரமாகக் கொண்டு வந்துவிடு. அவயலக் குற்றங்கள் ஒன்றுமில்லாத அழகிய சேதையே உனக்கேற்ற மனைவி. இராமன், தனது கொடிய பாணங்களால், ஜனஸ்தாபத்திலிருந்த அரக்கர்கள் எல்லாரையும் வதைத்ததைக்கேட்டும், கரதூஷணர்கள் மாண்டதைக்கண்டும் நீ எவ்வாறு கடந்துகொள்ளவேண்டுமோ அவ்வாறு கடந்துகொன்.”

முப்பத்தைந்தாஞ்சருக்கம்.

இராவணன் மதபுஷ்யம் பரீட்சிட்டுப் சென்றது.

சூர்ப்பணகை கூறிய மயிர்க்கூச்செறியும்படியான மொழியைக் கேட்டுத் தான் செய்யவேண்டிய காரியத்தை மஹிசனுடன் ஆராய்ந்து இராவணன் புறப்பட்டான். அவன் அக்காரியத்தின் குண தோஷங்களையும், அதற்குச் செய்யவேண்டிய முயற்சியையும், அதன் பலத்தையும் குறித்துத் தனக்குள்ளேயே யோசித்து, அதை இப்படித் தான் முடிக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, தனது புத்தியை ஒரு நிலையில் நிறுத்தி, அதன்மேல் தனது வாகனசாரில்குப் போயினான். இராகசியமாக இராவணன் இரதசாலையுள் புருந்த “சேக்விரம் இரதத்தைக்கூட்டு” என்று சாத்திக்குக் கட்டளைவிட்டான். அவ்வாறு

கட்டளைவிடப்பட்ட சாரதி உடனே அலம் காட்டி இரதத்தைப் பூட்டினான். தன் திஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பதும், பொன்னால் செய்யப்பட்டதும், இரத்தினங்களால் அலம் கரிக்கப்பட்டதும், பிசாகபோன்ற முகங்களையுடைய பொற்குலனணிந்த கோவேறுகழுதைகள் பூட்டப்பட்டதும், மேகத்தின் முழக்கத்துக் கொப்பாள் முழக்கத்தை உண்டாபது மான அந்த இரதத்தில் ஏறி இராவணன் சமுத்திரக்கரையை கோக்கிச் சென்னான். வெண்சாமரம் இரட்டி, வெண்குடை, நிழற்ற, பத்தரைமாற்றுக்கத்தால்செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களை வைத்திய மணியின் நிழத்துக்கொப்பாள் தனது மெனியில் அணிந்து, அழகான ஆடைதரித்து, பத்துத்தலைகளையும் இருபது கைகளையுமுடையவனும் தேவ சத்துருவும் சிவிகாதகனும் பெரிய சிகரங்களை யுடைய மலையரசன் போன்றவனுமான அரக்கர் மன்னவன், இஷ்டப்படி செல்லும் இரதமேறி, மின்னல்களோடும் கொக்குக்களோடும் ஆகாசத்தில் விளங்கும் மேகம் போல், நொறிலான். அதிவிரைவான இராவணன் தான்

இராவணன்
மன்னவனின்
வீரனின்.

போகும் வழியில் சமுத்திரக்கரையேர மாடுகளுக்குத் தலைகளையும், பூத்துக்காய் தது நிற்பும் ஆயிரக்கணக்கான மரங்களையும், குளிர்த்த நீர் நிரம்பிய தாமரை குடைகளையும், யாகுவதிகளையுடைய அகேக ஆதிரமல்களையும், லாழைத்தொட்டங்கள், துவரங்கொல்லிகள், தென்னக்கொட்டிகள், ஆச்சா, பனை, தமாலம் முதலான பல பூத்தமரங்களுடர்த்த காடுகள், சேரலைகள் முதலிய லைகளையும், ஆயிரக்கணக்கான காவர்கள், கபர்ணர்கள், கந்தாவர்கள், சென்னார்களையும், கற்பத்திலிருந்து பிறவாத லைகாணசர்கள், மஷுகோத்திரத்தில் பிறந்த சிவிகள், வாலகிலியர்கள், ருசியகிரணங்களை உணவாகக் கொண்ட மரீபர்கள், தத்துவ நிரணாபிகளாகிய சிவிகள், பரமசிவிகள், தங்களைகளை அடக்கிய சிவிகள், சித்தர்

கள், சாரணர்கள் முதலியவர்கள் நிரம்பியமுதலியாச்சிரமம்
களையும், நானகனையும் மாலைகளையும் அணிந்தவர்களும்,
திவ்யமான அமுதையுடையவர்களும், ஜனகிரீடையையும்
நதியையும் கன்றாக அலிந்தவர்களுமான ஆயிரம் அபசா
ஸ்திரிகள் நிரம்பிய இடங்களையும், வெகு பரக்கியசாலிக
—— தேவப்பெண்கள் சூழ்ந்துவிற்கும் இடங்களையும்,
அமிர்தத்தைப் புசிக்கும் தேவர்களும் தரணவர்களும்
உலாவும் ஸ்தலங்களையும், அன்னங்கள், இரோனஞ்சங்கள்,
நீர்க்கொழிகள், சாரசங்கள் முதலிய பறவைகள் ஓவிற்கும்
கீர்விலையையும், வையேரியக் கற்களையுடைய அழகான இடங்
களையும், மனோகரமான சமுத்திரத்தின் தோற்றத்தை
யும், வெண்மை நிறமுடையனவும், விசாலமுள்ளனவும்,
மாலைகள் கூட்டப்பட்டனவும், வாத்தியங்கள் ஒலிப்பனவு
மான விமானங்களையும், அனைவரிலேறித் தவத்தால்
உலகத்தொல்லவற்றையும் வென்று தங்குகிறபடியும்,
சஞ்சரிக்கும் கந்தர்வர்களையும், அப்சாஸ்திரிகளாகியவையும்
பார்த்தான். தன் வேயிரிசிறந்து பெருங்காயம் என்ற ஐரி
ணைக்கொடியும் மூலம் என்ற செடியுடர்ந்த வனங்களையும்,
ஆயிரக்கணக்கான சந்தைக்காக்களையும், மிக்க மணங்கமழும்
சோலைகளையும், அகிலுடர்ந்த சிறு காடுகளையும், பெருங்
காடுகளையும், வால்மினா, ஜாதிக்காய் முதலிய வகளைத்
நிரவியங்கள் நிரம்பிய காணகங்களையும், தமால மலர்களையும்,
மினாக்கொடிகளின் புதர்களையும், கதையோரத்தில்
உலர்ந்துகொண்டிருந்த நன்முத்துக் குளியல்களையும், சங்
கம் குவால்களையும், பலளத்தின் போர்களையும், தங்கமலை
களையும், வெள்ளிராடுகளையும், அழகானமலையருளிகளையும்,
தெளிவான ஓடைகளையும், தனதாளியங்கள், உத்தமிகள்,
நூதனங்கள், யானை குதிரை முதலியவைகள் நிறைந்த
நகரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு அரக்கர்மன்னன் சென்
றான். அவ்வாறு அவன் சமுத்திரக்கரையோரமாகச் செல்
வானையில் சமுத்திரத்துக்குச் சமீபத்தில் — இவன்

காற்று வீசப்பெற்றுத் தேவலோகம்போல் விளங்கும் ஓர
முடிய சமதரையைக் கண்டான். அங்கே அவன் காங்குபத்
கங்கனிலும் முநிவர்கள் சூழ மேகம்போல் விளங்கும் ஆல
மரமொன்றைக் கண்ணுற்றான். அதனுடைய கிளைகள்
அதைச்சுற்றி காங்கு பக்கங்களிலும் நூறுபேரணைதூரம்

பரவி நின்றன. அந்தக் கிளை ஒன்றில் முன்
கருடன் ஒருகாலத்தில் கருடன் தான் புதிப்ப
தற்காக ஒரு பெரிய யானையைப் பூமியை
யையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்துட்கார்ந்

தது. அங்கணம் உட்கார்ந்தபொழுது அதன் பாரத்தைத்
தாங்கமுடியாமல் ஸ்திரைகள் செறித்த அக்கிரை படபட வெ
ன்று முறித்தது. அக்கிரையின் கீழ் கைகாணசர்கள், மடி
கோத்திரத்தில் நந்தரிவிகள், வாலகில்லியர்கள், சூரிய சி
வங்களைப் புதிக்கும் மரிசைபர்கள், அரிகள், புகையைக் குடி
க்கும் சிவிகள் முதலிய அங்கே முநிவர்கள் வசித்துக்கொண்
டிருந்தார்கள். கருடன் அம்முரிவர்கள்மேல் தையகூர்ந்து,
அவ்வாறு முறித்த கிளையைக் கிழேவிழவிடாமல், நூறு
பேரணை நீளம் உடையதாச விருந்தபொதிலும் அதைத்
தான் முன்னரே கொண்டுவந்த யானை ஆமைகளோடு
சேர்த்து ஒற்றைக்காலால் தூக்கிக்கொண்டு, வெகு வேக
மாக ஆகாயத்தில் பறந்து, அவ்விரு பிராணிகளுடைய
மாயிசத்தையும் புசித்துவிட்டு, மரக்கிளையை வேடர்
களிருத்த காடொன்றில் எறித்து, அதை யழித்து, முநி
வர்களைக் காப்புரற்றினதற்காக வெகு சந்தோஷமடைந்
தது. அந்தச் சந்தோஷத்தால் அது முன்னரில் இரு
மடங்கு பரக்கிரமம் அடைந்து அமிர்தத்தைக்
எண்ணிற்று. பின்பு நன்றாக இருப்புக் கம்பிகன்போட்டு
இரத்தினத்தால் சுட்டப்பட்ட கிட்டில் இத்தான் இரகசி
யமாக வைத்திருந்த அமிர்தத்தை அது அவ்விருப்புக் கம்
பினை முறித்து இரத்தினச்சுவரைப் பிளந்தெறித்துவிட்
தே தூக்கிக்கொண்டு போயிற்று. அவ்விதமாகக் கருடன்

ஞல் அடையாளம் செய்யப்பட்டதும் அநேக மக
 சிஷிகளின் உட்டங்கள் வரசம்பண்ணுவதுமான கபத்
 திரம் என்ற பெயருள்ள பேராலமரத்தைக் குபேர
 னுக்குப் பின்பிறந்த இராவணன் கண்டான். பின்பு
 அவன் சமுத்திரத்தைத் தாண்டி அக்கரைசேர்ந்து அங்கு
 யாரை, ஐனசுலசாரயில்லாத அழகான அரசனியத்
 தின் ஒருபக்கத்தில் ஓர் ஆக்கொத்தை
 அடைந்தான். அவ்விடத்தில் மான்டோஸ் புனைந்து, சமட
 முடி தரித்து, மரவுரி உடுத்தி, உண்கையைச் சுருக்கி இருந்த
 மாரீசன் என்ற ராகுசனை அவன் கண்டான். மாரீசன்
 மனிதர்களால் செய்யமுடியாத உபசாரங்களைச் செய்து
 அரசர்களுளை ஏற்றுக்கொண்டான். அவன் ஆகாரம்
 தீர்த்தம் முதலியவைகளைத் தானே இராவணனுக்குக்
 கொண்டுவந்து கொடுத்து அவனைப்பார்த்துப் பின்வரும்
 பொருள பொருந்திய சொற்களால் "ராகுசேந்திரா,
 இலங்கையில் எல்லாம் ஷேமபா, பாதுகியித்தம் நீ இவ்வ
 ஶவு சேக்கிரமாக மறுமையும் இங்கே திருமயி வந்தனை?"
 என்று வினாவினான். பூவல்லு மாரீசன் வினவு, அவனைப்
 பார்த்து, பேசுவதில் சமர்த்தான மிக்கவலிபுள்ள இரா
 வணன் சொல்லுமாற்றான்.

முப்பத்தாழஞ்சருக்கம்.

இராவணன் மாரீசனிடம் தனக்குகேரிட கஷ்டமாதையும், சிவநயை
 அபகரிக்கவேண்டுமென்று தாண்டொண்ட எண்ணத்தையும்
 எடுத்துச் சொன்னான்.

"ஓ மாரீசா, நான் சொல்லுவதைக் கேள். எனக்கு
 மிகுந்த அக்கமொன்று கேர்ந்திருக்கிறது. அக்கமண்டத்த
 வகை அத்துக்கத்திலிருந்து நீக்கிவைக்க நீதான் வல்லவன்.
 இவ்விதமானத்தில் என் தம்பி காணும், மனபலமுள்ள

இராமன்
மாரி உதவி
செய்யவேண்டாம்.

தூஷணனும், கனதுதன்னை ரூப்பணனை
யும் இருத்தது உனக்குத் தெரியுமே, மனி
தர் மாமிசத்தைப்புகிக்கும்மகாபலம்பொரு
த்திய திரிசிரனும் அங்கிருந்தான். இன்
னும் அநேக விராக்களும், போரில் இச்சையுடைய அரசுக்
களும் எனது கட்டளையால் அவ்விடத்தில் சுகமாக வசித்
துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் அவ்வாணியத்தில்
தங்கள் இயற்கைக் கொத்தபடி தர்மம் செய்பவர்களை
வருத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வண்ணம் பதினொ
யிரம் அரசுக்கள் கொடிய செயல்களைப்புரிந்துகொண்டு
காணுடைய இஷ்டப்பிரகாரம் நடந்துகொண்டு யுத்தத்
தில் மிகத் தேர்த்தலர்களாய் அவ்விடத்தில் வசித்துக்
கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் ஜனஸ்தானத்தில் பல
ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு காளை முன்னிட்டு
இராமனைப் போரில் எதிர்த்தார்கள். இராமன் அதைக்
கண்டு கோபங்கொண்டு அவர்களை ஒன்றுக் கடித்துப்பொ
மல் வில்லில் அம்புகளைச்சந்தித்து விடுத்தான். வெகு பலம்
பொருந்திய அப்பதினொயிரம் அரசுக்களும் பாதசாரி
யாய் யுத்தம்செய்த மறுநாளுகைய இராமன் ஒருவனால்
கொல்லப்பட்டார்கள், போரில் காணும் மரண்டான்;
தூஷணனும் மாய்த்தான்; திரிசிரனும் மடிந்தான். தண்ட
காரணியமும் பலம் கீங்கியது. கோபமடைந்த தனது
தந்தையால் மயோவிபுடன் காட்டுக்கொட்டப்பட்ட அற்ப
சுத்தநியனும், நுயுளிபுத்தவனுமான இராமன் அக்தப்
பெரிய அரசுக்கர் சேனையை அழித்தான். அவன் கெட்ட
கடைக்காரன்; வெகு குரூரமானவன்; பொல்லாதவன்;
புத்தியினன்; அற்பன்; தன் புலன்களை அடக்காதவன்;
தருமமற்றவன்; பாவி; எப்பொழுதும் எல்லாப்பிராணி
களையும் இம்சிப்பவன். அவன் தன்பலத்தின் செருக்கால்
கொஞ்சமேனும் பணையில்லாத எனது தங்கைகளை காது
களையும் மூச்சையும் அறுத்து அவளுடைய உருவத்தைக்
குறித்தான்.

தேவப்பெண்ணுக் கொப்பான அவன் மனைவி சேத
யை நான் இனம்தானத்திலிருந்து எடுத்தவர்ப்போடு
மேன், அவ்விஷயத்தில் நீ எனக்கு உதவிசெய்யவேண்
டும். மகாபலம் பொருந்திய மாரீசா, நீ ஒருவன்மட்டும்
எனக்கு உதவியாக என்பக்கத்தில் நின்றால் கும்பகர்
னன் முதலான என்ன சகோதரர்கள் தேவர்களுடன்
கலந்து என்னைப் போரில் எதிர்த்தபோதிலும் நான் அவர்
களை ஸத்தியம் பண்ணமாட்டேன். ஆகையால், நீ எனக்கு
உதவிசெய்யவேண்டும், நீ வெகுவுல்லான். யுத்தத்திலும்,
பராக்கிரமத்திலும், செருக்கிலும், உனக்கொப்பானவர்
கள் ஒருவருமில்லை. நீயோ பலவித உபாயங்களை அறி
ந்தவன்; பெரிய சூன்; ■■■ மாயைகளிலும் தேர்ந்த
வன். இக்காரணத்தைக் கொண்டுதான் நான் இப்
பொழுது உன்னிடம் வந்தேன். நீ எனக்குச் செய்ய
வேண்டிய உதவி இன்னதென்பதை நான் சொல்லுகி
மேன் கேள், நீ அழகான வெள்ளிப் புள்ளிகள் அமைந்த
ஒருபொன்மாலாக உருவமெடுக்கவேண்டும். அவ்வுரு
வுடன் இராமஞ்சீரமம் சென்று, நீ சேதயின் முன்னர்
உலாவவேண்டும். அவ்வாறு உலாவும் உன்னைச் சேத
உண்மையாகவே ஒருமாலாக எண்ணித் தனது கணவனை
யும் அவன் தம்பி ஸத்தியனையும் பார்த்து உன்னைப்
பிடித்துக்கொடுக்கும்படிவேண்டுவான். அவ்விருவர்களும்
உன்னைப்பிடிக்க ஆச்சிரமத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டபின்பு,
ஒருவித இடையூறுமின்றி, சந்திரனது காந்தியை இராமு
கிழங்குவதுபோல், நான் சேதையை எடுத்துச்செல்வேன்.
தனதுமனைவி போய்விட்ட ஸயரத்தால் வருத்தமடைந்த
இராமனை, நான் காரியம் நிறைவேற்றப்பெற்றுச் சந்தோஷ
மடைந்த மனத்தை உடையவனாய், வெகு எளிதாக
வதைசெய்வேன்."

இவ்வண்ணம் இராமனன்சொன்ன சொல்லிக்குடிக
மகாத்மாவாகிய மாரீசன் முகம் சொர்த்துப் பவத்தால் உடு

லிருந்தால், புத்திசொல்லுகிறவர்களில்லாமல் இஷ்டப்படி நடப்பவனும் நீதிவற்றவனுமான உன்னை அரசனாப்பெற்ற இலங்கை உன்னுடனும் மற்ற அரக்கர்களுடனும் அழியாமலிருந்தால், அது போதும். உன்னைப்போன்றகொடிய செய்கையும் தராலோசனையுமுள்ள அரசன், கெட்டபுத்தியால், தனக்கும் தன் பந்துஜனத்திற்கும் தன் தேசத்திற்கும் அழியவை உண்டெய்ந்துகொள். இராமன் தனது தந்தையால் கைவிடப்பட்டவனுல்லன்; ஒருபொழுதும் மரியாதை தவறுபவனுமல்லன், அவன் லோபிய மல்லன்; கொடிய செய்கையுள்ளவனுமல்லன்; சூத்திரியப்பதடியுமல்லன்; தருமம்முதலிய நற்குணங்கள் இல்லாதவனுமல்லன், அவன் குறாமுள்ளவனுமல்லன்; பிரானிகளை இம்சிக்கிறவனுமல்லன். அவன் எப்பொழுதும் தாயாருடைய மனத்தைக் களிக்கச் செய்பவன். சத்தியத்திற்கஞ்சிய தனது தந்தைகையேயொர் வஞ்சிக்கப்பட்டதை அறிந்து “நீங்கள் பயப்படவேண்டாம், உங்கள் சத்தியத்தை நான் நினைந்துத்திவைக்கிறேன்” என்று தன் தந்தைக்குத் தைரியம்சொல்லித் தான் காட்டுக்குணத்தான். அவன் தனதுதாய்க்கையிலிள்கோரிக்கையையும் தனது தந்தை தசரதரின் சத்தியத்தையும் நிறைவேற்றும் பொருட்டே இராச்சியத்தையும் இராஜபேரகங்கையும் துறந்து தண்டகாரணியத்திற்குவந்தான். ஐயனே, இராமன்கொடியனுமல்லன்; மதிவற்றவனுமல்லன்; புலன்களை அடக்காதவனுமல்லன். நீ அவனைப்பற்றி இவ்வாறு கொடுஞ்சொல் சொல்லுவது தவறு, இராமன் தருமத்தின் அவதாரம். அவன் வெகுசாது; உண்மையான பராக்ரமமுள்ளவன். இந்திரன் தேவர்களுக்கு இறைவனுமாவேபாடு, அவன் இவ்வுலகத்திற்கெல்லாம் இறைவன். பதிலிசாதருமத்தால் பாதுகாக்கப்பட்டு விளங்கும் சீதைதைய, அக்ஷேபினிடமிருந்து அதின் ஒளியை அபகரிக்க எண்ணுகிறவன்போல,

இராமன்
இவ்வேண்டாம்
எனல்.

பலாத்காமாக இராமனிடமிருந்து எடுத்தோட நீ என்
 ■ என்னுகிறாய்? பாணங்கனாகிய ஜகாநிலையும்,
 விந்நகரம் கத்திகளுமாகிய விறகுகளையும் உடைய, அந்நா
 கமுடியாத இராமாக்கினியை நீபாபரப்புகின்றெருங்குலது
 தவறு. வில் என்ற பெருவாயால் பாணமென்னும் அந்நா
 முடியாத தீயைக் கக்கிக்கொண்டு, தனதுகையில்லில்லையும்
 பாசம்போல் வைத்துக்கொண்டு நின்று, சுத்தரு சைவியன்
 ■ அழிக்கும் இராமனாகிய காலனை, நீ உன்னுடைய
 சாச்சியத்தையும் கருத்தையும் முழுதும் விட்டுவிட்டு, உயிர்
 மேல் வைத்திருக்கும் அன்னப்பயும் ஒழித்தவனாகி, ஒருங்கு
 ■ கூடாது. அவனது பராக்ரீமம் ஒப்பிடமுடியாதது.
 அவன் மனைவி சேதை அவனுடைய வில்லால் பாதுகாக்க
 ப்பட்டிருக்கிறாள். அவலைக்காட்டிலிருந்து எடுத்துவர உன்
 னால் ஒருபொழுதும் முடியாது. அப்பெண்மணி கிங்கத்
 தின் பிடர்போன்ற திடையுடைய மானிடசிங்கமாகிய

மேதவயத்
 காலையோடாம்
 எனல்.

இராமனுடைய உயிருக்குரியான மனைவி;
 எப்பொழுதும் அவனிடம் நீங்காத அன்பு
 டையவன். ஒரு பராக்ரீமசாலிபாகிய
 இராமனுடையமனைவியை, கொழுந்துவிட்
 டெரியும் தீயின் ஒளியை எடுத்தோடக்கருதுபவன்போல்,
 நீ எடுத்தோட என்னுவது ஒருபொழுதும்முடியாத காரி
 யம். அரக்கவேட்டை, இந்தப் பயனற்ற விஷகாரியத்தில்
 ■ முயற்சியெய்து என்ன பிரயோசனம்? பேரநில் அவனை
 நீகாணுமானால் உன்னுடையவாழ்வு, நீ உன்னுடையபிரா
 ணன்மேலும், கருணைகளின்மேலும், எய்தற்கரிய இராக்
 கியத்தின்மேலும் ஆனா உள்ளவனாய், அவைகளை ஒருகா
 ■ அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டிருந்
 தால், இராமனுடைய பகையை ஒருகாலும் தேடாதே.
 விபிஷணன் முதலான தருமமறிந்த மந்திரிகளுடன் கூடி
 யோசித்து, இக்காரியத்தின் கன்மைநிமைகளைச் சீர்தூக்கிப்
 பார்த்து, உன்னுடையபலத்தையும் இராமனுடைய பலத்

தையும் ஆராய்ந்து, பின்பு தக்கபடி. அக்வேஸுதேச
ந்து இராஜகுமாரனைப் போரில் எதிர்த்துநிற்க ஒருபொ
ழுதம் உன்னால் முடியாதென்று நான் எண்ணுகிறேன்.
நிசாசதேந்திரா, நான் உனக்கு கன்மைவாயும் புத்தமாயும்
மீனாவும் சொல்லப்போகிற சொல்லைக் கேள்” என்று.

முப்பத்தெட்டாஞ்சஞக்கம்.

மாசீசன் தான் இராமரிடம் பட்ட ஆலங்கதைய இராம
னதுக்குச் சொல்லல்.

“நான் முன்னொருகாலத்தில் ஆதிராம் யானைகளின்
பலமுடைய மலைக்கொப்பாண உருவுடன் இவ்வுலகமெங்
கும் சஞ்சரித்தேன். அப்பொழுது நான் முகிஸ்பேயல்
கரிய நிறமுடையவனாய், காநில் தங்கக் குண்டலங்கள்
அணிந்து, தலையில் கிரீடம் புனைந்து, கையில் பரிசை
யாயுதம் ஏந்தி, உலகத்துக்கெல்லாம் பெ
ரும் பயத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு,
மாசீசன் மிகவும் மித்திரர் யாகத் தில் இராமன்
எதிர்த்து, காணியத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்தேன்.
அப்படி காணிருந்தகாலத்தில் என்னைக்
கண்டு விசுவாமித்திரமுனிவர் பயந்து தசாதரிடம் சென்று
அவரைப்பார்த்து “வேந்தே, மாசீசனுக்கு நான் மிகவும்
அஞ்சுகிறேன் ஆகையால், நான் யக்கும் பண்ணுங்காலத்
தில் இராமன் வந்து என்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும்” என்
றார். இவ்விதமாக அம்முனிவர்கொல்லத் தருமாத்துமாவா
கிய தசாதர் அவரைப்பார்த்து “இராமன் சிறு பையன்;
பன்னிரண்டுவயதுள்ளவன்; ஆயுதப்பயிற்சியில் கள்ளாய்த்
தேர்த்தவனல்லன். தாங்கள் அருள்செய்தால் என்னே
எனது சதாங்கனேனானோடும் வந்து, ஒரு முகிஸிசோட்ட
ரே, தங்கள் சத்துருக்களாகிய அரக்கனை மூதங்கி

தேன்" என்று மறுமொழி கூறினர். விகவாமித்திரர் அது கேட்டு அரசனேகோக்கி "நீர் பேரில் தேவர்களுக்கு உதவியாக இருத்திருக்கிறீர்; உம்மால் பேரில் செய்யப் பட்ட ஆச்சரியமான காரியங்கள் மூவுலகங்களுக்கும் தெரிந்திருக்கின்றன. ஆகிலும் அரசர்க்கு வதைக்க இராமனா என்று மற்றொருவரால் முடியாது. ஆகையால், அரசனே உம்முடைய சேனைகள் இங்கேயே இருக்கட்டும். இராமன், சிறு குழந்தையாக இருப்பினும், அரசர்க்கு வதைக்க வல்லவன். நான் இராமனையே அழைத்துப்போகிறேன். உமக்கு தெய்வமிகுண்டாவதாக" என்று சொல்லி, இராமரை அழைத்துக்கொண்டு சந்திரசூரியமரகத் தமது சூச்சிரமம் சென்றார். அவர் அதன்மேல் நினைவு செய்துகொண்டு தண்டகாரணியத்தில் வரும்பொழுது உட்கார்த்தார். அவருக்கு அருகில் இராமன் தனது வில்லைக் கையில் பிடித்து நின்றான். அவன் யௌவனபருவத்தை முற்றும் அடைவாதவனும் தாமரை இதழ்போன்ற இரண்டு கண்களை உடையவனுமாய், ஒற்றை வாய்நிரம் உடுத்து, கழுத்தில் ஒரு பொன்மாலை அணிந்து, கையில் வில்லைப்பிடித்து, தேக கரத்தினால் தண்டகாரணிய முழுலகையும் திகழச்செய்து, அப்பொழுது உதயமான இளஞ்சந்திரன்போல விளங்கி நான். அப்போது நான் மேகம்போன்ற எனது கரிய தேகத்துடன் சுவர்ண குண்டலங்கூட அணிந்துகொண்டு, வெகு பலகாலி என் லும் வெகு வரங்கா பெற்றவன் என்றும் செருக்கடைந்து, அவ்வரச்சிரமத்துர் ருச்சென்றேன். என்னைக் கண்ட நிமிஷத்தில் அவன் கொஞ்சமேனும் கலக்கமின்றி வில்லை வானேற்றினான்.

மரச்சன்
கூடல்
தன்மையுடைய, நான் அவனைச் சிறு பிள்ளை என்று எனது புத்தியின்மைமால் அலகூயமால் எண்ணி வெகு வேகமாக விகவாமித்திர முகிலகுண்டப வேதிகையை கோக்கிச்சென்றேன். அப்போது இராமன் சத்துருக்களை வதைக்கும் வல்லமைமுள்ள கூரிய பரசு

மொன்றை எய்து என்னைத்துக்கி நூறுயோசனை தூரத்
துக்கு அப்பால் சமுத்திரத்தில் எறிந்தனன். அவன் அப்
பொழுது என்னைக் கொல்லக் கருதவில்லை யாகையால்,
கான் பிழைத்தேன். ஆனால், அவன் விடுத்த பாணங்கள்
என்னைப் பிசகின்றவற்றவளுகப்பண்ணி, ஆழமான சமுத்
திர ஜலத்தில் தன்னை, பிறகு, வெருமீகாங் கழிந்து, கான்
நல்லறிவுடைத்து இலங்கைவந்து சேர்ந்தேன். கான் இங்
லாறு பிழைத்தேனாகிலும் எனக்கு உதவியாகவந்த அரக்
கர்களெல்லாம் அபுதப்பயிற்சி இல்லாத இலுபிள்ளையாகிய
இராமனால் கிறீதும் சிசுமயில்லாமல் அப்போதே வதை
செய்யப்பட்டார்கள். இதனாலே, நான், இராமனா, கான் உன்
னைத் நடுக்கிறேன். இராமனுடன் போர்
தூரவனன் புரியக் கருதுவாயாலுல், நீ வெறு சங்க
இராமனா போர்புரியவென் டங்கன்பட்டு கரசமடைவாய். எப்பொழு
டம் அங்கென்றிதமான கிரீடைகளையும் சதி
களைபும செய்துகொண்டு கூட்டமாக
கிழாக்கண்டு கசமாகவிருக்கும் அரக்கர்களுக்கு வீணாகக்
கொடுத்தியை கிடைப்பாய். சிதைவின் கிமித்தம், மாட
மாளிகைகளை உடையதாகி, அங்கெளித இரத்தினங்க
ளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கும் இலங்கைக்கும் அழிவு
வருவிப்பாய். கொடியவர்களுடன் வசிக்கும் நல்லவர்
கள், தாங்கள் பரபங்கள் செய்வாவிடும், அக்கொடிய
வர்களுடைய பாவங்களால், பாம்புவாயும் மடுவிலுள்ள
மீன்கள்போல, அழிந்துவிடுவார்கள். நல்லசத்தனம் பூசி,
அழகிய ஆபரணம் அணிந்து விளங்கும் அரக்கர்கள்
உன்னுடைய பாவத்தால் மாண்டு பூமியில் கிழுவதை நீ
காணுவாய். அவர்கள் தஞ்சமற்றவர்களாய், சிலர் மனைவி
களோடும், சிலர் மனைவிகளை இழந்து தனித்தவர்களாயும்,
பத்துத் திக்கிலும் ஓடுவார்கள். இலங்கை பாணங்களால்
மூடுண்டு, திமண்டி, விடுகொல்லாம் நீருகிப் பாழாவதை
நீ காணுவாய். பிறர் மனைவியைக் கவர்வதைவிடப் பெரும்

பாவம் வேறொன்றில்லை. அரசனே, உனக்கோ ஆறாம் மனைவிமார்கள் இருக்கிறார்கள். உன்மனைவிகளோடு நீசத் தொஷமாக இருந்துகொண்டு உன் குலத்தையும், உன்னுடைய மரிவரணத்தையும், சம்பத்தையும், காட்டையும், உன்குல் விரும்பப்படும் உரிசையும் பாதுகாத்துக்கொள். நீ நின்மனைவிமார்களோடும் தேரழக்களோடும் வெறுகாலம் வாழவேண்டுமென்று விரும்பினால் இராமனுடைய பணையைத்தேடாதே. உனக்கு மிகவும் வேண்டிய அன்புற நான் இங்குவு பெரிதும் தமிழ்ப்பதைக் கேளாமல் பலாத்காரமாகச் சேறையைத் தொடுவாபானால், நீ உனது பலத்தை இழந்து, உனது பத்துக்களுடன் இராமனுடைய பரணங்களால் மாய்த்து, யமனுடைய மாரினைக் குப்போவது சிச்சயம்."

முப்பத்தொன்பதாஞ்சருக்கம்.

இராமரைத் தான் மறவெருதாம் எதிர்த்து
வயிற்றைத்தையும், அனதுமுதல் அனர் பயத்தால் போயெவனதையும்
மாரீசன் இராமனுடையம் செல்லம்.

"இங்குவு வெறு கஷ்டப்பட்டு அப்போரில் என் இராமனுடையிருந்து தப்பிப்பிழைத்தேன். இன்பு கடத்ததைச் சொல்லுகிறேன், பதிலுத்தாம் சொல்லாமல் கேள். முன்பு இராமனால் அலக்ஷயமாய் விடப்பட்டபடியால், பின்னர் என் செருக்குக் கொண்டு, வேறு இரண்டு அரசர்களுடன் உருமாறித் தண்டகாரணி மாரீசன் தண்டகாரியத் தன் இராமரை எதிர்த்தது. பெரிய மான் வடிவமெடுத்து, முனிவர்களுடைய மாரிசத்தைப் புதித்துக்கொண்டு, என் அக்காட்டில் திரிந்தேன். நிகழிகள் அக்கினி

தேவரத்திரம் செய்யுமிடங்களிலும், ஸ்ரீராமப்பண்ணும்
அறைகளிலும், பூசைக் குறித்தான விருஷங்களுள்ள
இடங்களிலும் சென்று, முகிவர்களைக்கொன்று, அவர்க
ளுடைய இரத்தத்தைக் குடித்து, மாமிசத்தைப் புசித்
துத் தவத்திற் கிடையுது செப்தேன். நான் பெரிய
கோரமான உருவமுடையவனாகி, வனத்தினுள்ளவர்கள்
என்றைக்கண்டு கடுங்கும்படி நடந்தேன். இரத்தவெறி
கொண்டு இப்படி நான் தவத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டு
தண்டகாரணியத்தில் திரியும்காலத்தில் ஒருநாள், நன்
வேடம் பூண்டு தருமத்தை வளர்த்துக்கொண்டு வந்த
இராமனையும், வெகு பாக்கியசாலியான சீதையையும்,
மந்திரதருண லக்ஷ்மணனையும் கண்டேன். உண்டியைக்
குறைத்துக்கொண்டு, எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நன்மை
புரிந்துவந்த இராமனுடைய பலத்தை நான் முன்போ
லிருக்கும் என்று கருதாமல், என் புத்தியின்மையால்
அவனைத் தடவி என்று அலக்ஷ்யம்பண்ணி, அவனிடம்
முன்பு நான் வைத்திருந்த பகைமையால் வெகு கோபங்
கொண்டு, எனதுகூரண கொடியினால் அவனைக்கொன்று
விடவேண்டுமென்று, மாணுருவத்தோடு போய் எதிர்த்
தேன். அவன் தனது வில்லை வளைத்துச் சத்துருக்களை
வனதக்கும் வல்லமை பொருந்திய மூன்று பாணங்களை
விடுத்தான். அவை அவனுடைய வில்லிலிருந்து கருடனுக்
கொப்பாண வேகத்துடன் கிளம்பின. இரத்தத்தைத் தக்

கொக்கு உணவாகக்கொண்ட, கொஞ்சம்
மரசின் வளைந்த முனைகளையுடைய, அப்பாணங்
உயிர்த்தப்பி னுக்கிராபுதத்துக் கொப்பாக எங்கள்
'ஒடினது' மூவர்களையும் கடி வெகு வேகமாக வந்த

தன். முன்னரே இராமனுடைய பாணத்தின் பலத்தை
அறிந்தவனாகையால் நான் ஒடித் தப்பினேன். மற்ற
இருவர்க்கும் அப்பாணத்தால் மாண்டார்கள். இராமனு
டைய பாணத்தால் மாணமல் நான் எவ்வாறோ உயிர்

தப்பி, கெட்ட செய்கைகளிலிட்டு, தவணைம்பூண்டு, அன்றுமுதல் இவ்விடத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டு வரிகின்றேன், மாக்களைப்பார்க்கும்பொழுதெல்லாம் ஒவ்வொருமாதத்திலும், ஹகயில் பாசமெந்திய யமனைப்போல, மாவிரியும் மான்றோனுமுடுத்த இராமனை நான் காண்கிறேன், அதிக பயமுடைமைபால், என்னைச்சுற்றி எப்போதும் ஆவிரம் இராமர்கள் நிற்க நான் காண்கிறேன், இக்காடி

மாச்சன்
அடைந்த
பயம்,

முழுதும் இராமன் ஒருவனே இருக்கிறதாக மனக்குத் தெரளுகிறது. இராமன் இல்லாத இடங்களிலும் அவனை நான் காண்கிறேன். தூக்கத்திலுங்கூட நான்

இராமனைப்பற்றிக் கனவுகூவும் உனக்கொன்று பிரகனையற்றவனுமிறேன், இராமனுக்கு நான் மிகவும் பயத்திருக்கிறபடியால் நகரத்தில் தொடங்கும் சத்தினம், சதம் என்ற பெயர்களுக்கூட எனக்குப் பெரும்பயத்தை உண்டாக்குகின்றன, இராகவனுடைய விரியத்தை நான் நன்றாக அறிவேன், நீ அவனுடன் யுத்தம்செய்வது சரியன்று, அவன் பரிமையும்குறியையும் வதைக்கும் சக்தியுள்ளவன், இராவணா, நீ இராமனிடம் போர்புரித்தாலும் சரி, போர்புரியாது விட்டாலும் சரி, நான் பிறைத்திருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உனக்குருத்தால், அவன் பெயரை என்முன் சொல்லாதே, இவ்வுலகத்தில் தருமத்தைச் செய்துவந்த சாதுக்கள் அநகர் பிறர் குற்றங்களுக்காக மாண்டிருக்கிறார்கள், அவ்வாறு உன்குற்றத்துக்காக நான் மாளவேண்டியவரும், நுகையால், நீ உன் இஷ்டப்படி செய், நான் உனக்குத் துணைவந்தேன், மிகுந்த காத்தியும் வீரமும் பலமும் உடைய இராமன் அசர்கு குலத்துக்கு யமனாக வது நிச்சயம், ஜனஸ்தானத்திலிருந்த நான் சூர்ப்பனகை யின்பொருட்டுக் குற்றமற்ற இராமனோடு எதிர்த்து மான் கொட்டால் அது எவ்வாறு இராமனுடைய குற்றமாகும், இதை நீ நன்றாக யோசித்துச் சொல்லு, நீ நான் நண்பன்

ஆனகயால் நான் உன் கண்மையை நாடி இந்த உண்மையைச் சொன்னேன். ■ என் சொல்லைக் கேளானாயில் உன்னுடைய பத்துக்களுடன் இராமனும் போரில் மாண்டு விடுவாய்.”

நாற்பதாஞ்சருக்கம்.

இராமன் வெகு கோபங்கொண்டு தாங்களொன்றி-
செய்ய மாசனைக் கட்டியபின்,

வெகு நியாயமாக மாசைச் சொன்ன கண்மையும்கூட
சொற்களை, இறந்துபோக எண்ணினவன் மருத்தை உட்
கொள்ளாதவரையேனில், இராவணன் ஒத்துக்கொள்ள
வில்லை. அன்றியும் வெகு அறுகலமாகப் பேசின மாசனை
கேக்கி, அரக்கர் மன்னவனான இராவணன், தனக்கு
முடிவுகாலம் கிட்டிவிட்டபடியால், பின்வரும் கிஞ்சொற்
களைச் சொன்னான் :—“ஓ மாசே, நீ என்னிடத்தில்

சொன்ன சொற்கள் உவர்கிலத்தில் விதை
தரவணன் த்த விதைபோலப் பயனடையமாட்டா,
மாசனேப அனைவகனிதல் நான் பயந்து வெகு பாவி
புத்திரசொல்ல அழைக்கின்றேன் நான் பயந்து வெகு பாவி
கேண்டாமெனல், யும் புத்திரவற்றவனும் மானிடனுமான
இராமனோடு போர் புரியாமல் விடேன்.

■ பென்சொற்கேட்டுத் தனது தாய், தந்தை, இராசர்
மெய், கட்டினர் முதலிய எல்லாறையும் துறந்து காட்
டுக்கு வந்து காணையும் வதைசெய்த அவ்விராமனுடைய
உயிர்க்குரியான மனைவியை நான் உன் கண்முன்பாக
அபகரிக்கப்போகிறேன். இவ்வண்ணம் நான் மனத்தில்
உறுதி செய்துகொண்டேன். அதனை மாற்றத் தேவாகரர்
களுடன் கூடிய இத்திரானும் முடியாது. நான் உன்னிடம்
வந்து இக்காரியத்தின் கண்மை நிலையை, அல்லது இத
னும் வரும் அபாயங்களை, அல்லது இதை கடத்தி முடிக்க

வேண்டிய உபாயங்களைப்பற்றிக் கேட்டிருந்தால் இப்படித்
திகளை எனக்குச் சொல்லத்தகும். அப்படிக்கேட்டிருந்தா
லும் தன்கேழமத்தை விரும்பிய கல்லமத்திரி அரசன்முன்
வைப்பித் தான் சொல்லப்போகிறவைகளைச் சொல்லவே
ண்டும். அவை அரசன் மனத்திற் கொல்வாதவைகளாக
விரும்பின், அவைகளை வெகு மெதுவாகவும் கண்மைக்காக
வென்று வெகு உபசாரத்துடனும் சொல்ல வேண்டுமன்
று? மரியாதையுடன் விண்ணப்பம் செய்யப்படவேண்டிய
அரசர்கள், மரியாதையின்றிக் கர்வமாகச் சொல்லப்படும்.
சொற்களைச் சிறப்பார்களா? ஒப்பற்ற பரக்கிரமம் பொருந்
திய மன்னர்கள் அகிலினி, இரத்திரன், சோமன், வருணன்,
யமன் என்னும் ஐந்து தேவர்களுடைய தன்மைகளை
உடையவர்களாய்க் கொடுமை, பரக்கிரமம், கன்மை,
அன்பு, தண்டனசெய்தல் முதலியவைகளை வித்திருக்
கியவர்கள். ஆகையால், எக்காலத்திலும் அரசர்கள் மரியா
தையுடன் பூசிக்கப்படத்தக்கவர்கள். நீ இந்த இராஜ
நீதியை அறியாமல் அஞ்ஞானத்தில் முழுநி, உணது
கெட்டிருந்தால் உன்னிடம் விருந்தாக வந்த என்னைப்
பார்த்து இக்கொடுமையான வாசகங்களை மொழிந்தாய்.

நான் சொல்
காதசெய்யப
சொல்லாய்.
இதன் கன்மை நினைக்கிப் பற்றியா
வது தருதியைப் பற்றியவது கேட்கவா
கில்லை. கான் உள்ளுடைய உதவியை

மட்டும் கேட்டேன். நீ செய்வவென்றாய் உதவி இது
தான். வெவ்விதமான புள்ளிகளைபுடைய ஒரு
பொன்மான் உருவங்கொண்டு, இராமனுடைய ஆச்சிர
மம் சென்று, சூதமுன்பாக உலாவி, அவன் மனத்
தில் ஆசை உண்டாக்கி, பின்பு நீ உன்னிஷ்டப்படி, போ,
பொன்மாணாகச் சென்ற உன்னைச் சிறை கண்டு வியப்
புற்று 'இம்மாண எனைக்குச் சீக்கிரம் சிடித்துக்கொடுங்
ன்' என்று தனது கணவனுடைய இராமனிடம் சொல்லு

வான், உண்ணித் தூத்திக்கொண்டு இராமன் வெகுதூரம்
தொடர்ந்து வந்த பிறகு, நீ இராமன் கதறுவதுபோல்
'ஓ சீதா, ஸக்ஷ்மணு' என்று கூப்பிடு. அதைக் கேட்ட
வுடன் இராமனுக்கு ஆபத்துகொரிட்டதாகச் சீதை கருதி
ஸக்ஷ்மணனைப் பேசுப்பார்க்கும்படி சொல்லுவான். ஸக்ஷ்
மணனும் தமையன்மேல் வைத்த அன்பால் இராமனைத்
தேடிச்சொல்லுவான். இவ்வாறு இராமனும் ஸக்ஷ்மணனும்
அவ்விடம் விட்டுப் போகவுடன், இத்திரன் சிவையக்
கொண்டுசென்றதுபோல, நான் சீதையை அவ்விடமிருந்து
கவர்ந்துகொண்டு போய்விடுவேன். இது சொத்துவிட்டு, ■
ராகுஷா, நீ உன்னிஷ்டப்படி எவ்விடம் போகவேண்டு
மோ அவ்விடம்போ. நானிந்த உபகாரத்துக்காக உன்
க்கு என்னுடைய இராச்சியத்தில் பாதி கொடுக்கிறேன்.
கண்பனை, என்னுடைய இக்காரியத்தை முடிப்பதற்காக
நீ புறப்பட்டுத் தண்டகாரணியம் செல்லு. காலும் என்
இரத்தநிலைமிக் கொண்டு உன்பிள்ளை வருகிறேன். புத்
தம்செய்யாமல் இராமனை வஞ்சித்துச் சீதையைக் கவர்
ந்து என் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு நான் உன்னு
டன் இலங்கைக்குத் திரும்புவேன். என்யா. டிணப்படி நீ
செய்யாதபடித்தில் நான் உன்னை இப்பொழுத்தகொன்று
விடுவேன். நான் பலாத்காரம்பண்ணி உன்னைக்கொண்டு
இக்காரியத்தைச் செய்விப்பேன். அரசனுடைய கிருப்பத்
திற்கு மாறாக நடப்பவன் ஒருகாரும் ககத்தை அடைய
மாட்டான். நீ மாணுருவமெடுத்து இராமனிடத்தில் போ
வது உன் உயிருக்கு அபாயந்தான். ஆனால் என் கிருப்
பத்துக்கு மாறாக நடந்தால், நிச்சயமாக உனக்குச் சாவு
கொடும். இவைகளை ஆலோசித்து, உன் புத்திக்குத்
தகுந்ததென்று தோன்றுவதை நீசெய்."

நாற்பத்தொன்றாஞ்சுருக்கம்.

மாரசன் மதபடி தரித்தல்.

இது ராஜாங்கிளை என்று இராவணனால் தன் மனத்
துக்கு விரோதமான செல்வையைச் செய்யும்படி கட்டளை
விடப்பட்ட மாரசன் அவளைப்பார்த்து, சற்றும் அஞ்சாது
கோபத்தோடு கூறுகாறுகிறான் :— “கிசாசா, எத்தப்

மாரசன்
செய்யக்
கூடலெனப்படும்
எனல்.

பாவி நீயும், உனது பிள்ளைகளும், தேச
மும், மந்திரிமார்களும், எல்லாரும் ஒருங்
கே அழிய இவ்விதமான போதலையை
உனக்குத் செய்தான்? எத்தப் பாவிக்கு நீ
காமரக வாழ்வது விருப்பமில்லை? உன்

சாவிற்கு வழியை எவன் கபடமரக உனக்கு கல்லவழி
என்று இவ்வண்ணம் உபதேசம் பண்ணினான்? பலயில்லா
தவர்களுடைய உன்னுடைய பனகவர்கள் பலசாலியான
இராமனுடன் உனக்குச் சண்டை முட்டி உன்னை அழிக்
கக் கருதுகிறார்கள் என்பது திண்ணம், வெட்ட எண்ணத்
தை உடைய எத்த அற்பன் உன்னை கெல்லாது புத்திமசான்
னான்? உன்னுடைய அகிருத்தியத்தால் நீ அழிந்துபோ
கும்படி எவன் இச்சிக்கிறான்? இராவண, வெட்ட வழி
யில் புறும் உன்னைத் தடுக்காத அமைச்சர்கள் கொல்
லப்படத்தக்கவர்களாயினும் நீ அவர்களைக் கொல்லுகின்
றியை, தனது மனம்போனபடி கொடியவழியில் செல்லும்
அரசனை அக்கொடிய வழியிலிருந்து கல்ல மந்திரிகள்
தடுத்தாவப்பார்கள். ஆனால், அவ்வாறு உன்னை அடக்க
கல்லமந்திரி ஒருவனுமில்லை, ராஜசிசோஷனே, அரச
னுடைய அருகினாலேதான் மந்திரிமார்கள் தருமார்த்த
காமங்கிலையும் புகழையும் அடைகிறார்கள், அரசன் அரு
கிலன் ஆயின் அவைகள். ஒன்றும் அவர்களுக்குக் கிட்டா,
அரசனுடைய துர்க்குணத்தால் குடிகளும் கஷ்டத்தை

அடைகிறார்கள். கொற்றவசேமே, குடிசுக்கு அறமும் புர
மும் அரசன்மூலமாக வருகின்றன. ஆகையால், அரசன் எப்
போதும் குடிகளால் பாதுகாக்கப்பட்டதற்கவன், கொடிய
வனும், குடிகளுடைய நன்மையைக் கருதாதவனும், செருக்
கடைத்தவனுமான அரசன் அரசுசெய்யவல்லானாகான்.
அதுபோலக் கெட்ட எண்ணமுள்ள மக்கிரிகள் ஆற்றலில்
லாத சாத்தியங் மேடுபென்னமுள்ள வழியில் செலுத்தப்
பட்ட தேர்போவ நாசமடைவார்கள். இவ்வுலகத்தில் எல்
வழியில் நின்று தரும் செய்துவந்த சாதுக்கள் அநேகர்
பிறர் அபராதத்தால் தங்கள் பரிவாசங்களுடன் மாண்டிரு
க்கிறார்கள். கசிகளால் காக்கப்பட்ட ஆடுகள்போல, பிராணிக
ள் நன்மையைக் கருதாத கொடுங்கோன் மன்னனால்
பாதுகாக்கப்படும் குடிகள் செழிப்படையார்கள். கொடியவ

னும், துர்ப்புத்தியுள்ளனனும், ஐம்புலன்
கவர்தால் களை அடக்காதவனுமான சின்னை அரச
சுற்றத்திற்கு லுகவுடைய அரசுக்கள் அனைவர்களும்
ருடன் நாசமடை அவசியமாக நாசமடையப் பெடுகிறார்கள்.

காக்கைவாப் பணம்பழம் விழுந்தாற்போல,
எனக்குப் பயம் வேரிட்டதென்று நான் கவல்கின்றிலேன்;
நீ உன்னுடைய சேனையுடன் வினையில் மடித்துப்போகப்
போகிறாயே என்று துக்கப்படுகிறேன். இராமன் என்
னைக்கொன்று, சீக்கிரமாக உன்னையும் கொன்றுவிடப்
போகிறான். போரில் சத்துருவால் கொல்லப்படுவதால்
நன்கிருதார்த்தனுய்விடுவேன். இராமனைக் கண்டமாத்நி
தத்தில் நான் மாண்டுவிட்டதாக நீ நிச்சயித்துக்கொள்.
சேதையைக் கவர்த்துகொண்டிபோய் நியும் நின் உறவினர்
களுடன் மாண்டுவிடுவாய். நீ சேதையை என்னுடைய
உதவியால் ஆச்சிரமத்திலிருந்து எடுத்தவன்தவிட்டபோது
நீயென்ன நானென்ன இவ்வகையென்ன இராக்கதர்க
ளென்ன உய்வதில்லை. அரசு, உன் இதத்தை காடித்
தடுத்தென்கின்றும் என் சொற்களை நீ வேட்கின்றியில்லை.

சூய்ஞ்சுந்தி உயிர்போகும் பக்குவத்தில் உள்ளவர்கள்
ஊம்பர்கள் சொல்லும் கற்புத்தியைக் கேட்பதில்லை!”

தாற்பத்திரண்டாஞ் சருக்கம்.

மாதுருவங்கொண்டு மாரீசன் வேதமன் விளையவேறு.

இவ்வாறு இராவணனைப்பார்த்துக் கடிந்துரைத்த
மாரீசன் அவ்விடத்தில் உள்ள பயத்தால் “காம் இருவ
ரும்போவோம்” என்றுசொன்னான். பிறரும் அவன் இரா
வணனை நோக்கி “கைமில் வில்லும், பாணமும், கத்தியும்
பிடித்திருக்கும் இராமன் முன் நான்போனால் அவன்
அந்த க்ஷணமே என் னுயிரை வாங்கிவிடு

மாரீசன் பயத்து
தனை, சூய்ஞ்
சருப்படன்.

வான். இராமனை எதிர்ப்பட்ட முன் உயிர்
தப்பி வருகிறதென்பது இல்லை. அவன்
உன் உயிருக்குக் காலபாசம்போல்வான். ■

கெட்டவன். உனக்கு என்னால் என்னசெய்ய முடியும்?
தான் இதோ போகிறேன், உனக்கு வெற்றி உண்டாகுமே”
என்று சொன்னான். மாரீசன் இவ்வாறு சொன்னதைக்
கேட்டு இராவணன் சத்தோஷமுடைத்து அவனை இறுகத்
ததழுவி “என் விருப்பப்படிசெய்ய உடன்பட்ட இதுதான்
உன் தைரியத்துக்கொத்தது. நீ முன் வேறொரு அரக்க
னாக விரும்ந்தாய்; இப்பொழுதுதான் மாரீசன் ஆயினாய்.
இரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பேர்போன்ற
முகங்களையுடைய சமூகைகள் பூட்டி வினங்கும் இந்த இர
தத்தில் என்னுடன் சேர்க்காமாக ஏது, சேதையை மயக்கி
விட்டு உன் இஷ்டப்படி நீ போ. இராமனும் லக்ஷ்மண
னும் போகத் தனியேயிருக்கும் சேதையை நான் தூக்கிக்கொ
ண்டிவந்துவிடுவேன்” என்று கூறினான். பின்னர் இராவ
ணனும் மாரீசனும் தேவவிமானம்போன்ற அத்தத் தேர்மீ
தேறி அம்மாவர்க்கிரமத்தைவிட்டு வேகமாகப் புறப்பட்டார்

கள். அவர்கள் வழியில் அநேகாடுகள், ககாங்கள், வகாங்
கள், மலைகள், ஆறுகள் முதலியவைகளிற்
பார்த்துக்கொண்டு தண்டகாரணியம் செர்
மாரீசனும் இராமனுடைய ஆச்சிரமத்தை அடைந்
தார்தான், தேரினின்றும் இறங்கி இராம
னின் மாரீசனுடன் ஆய்வாச்சிரமத்தைப்

பார்த்தான். பின்பு அவன் மாரீசன் கையைப் பற்றிக்
கொண்டு “அதோ காலையினால் சூழப்பட்டுத் தேரன்
முற்றதே அதுதான் இராமனுடைய ஆச்சிரமம். இனி
நீ கரம் இங்குவந்தகாரியத்தைச் செய்யக்கூடவாய்” என்

ருள். அதைக்கேட்ட மாரீசன் ஆச்சரிய
மாரீசன் மாரீசன் ஒரு மாறுருவங்கொண்டு இராமரு
டைய ஆச்சிரமத்துக்கு முன்புறத்தில்
சென்று உலாவினான். பார்ப்பதற்கு

அந்த மாறுருடைய கொம்பின் றானிகள் இரண்டும் இக்
திராநிலக்கற்கள் போல விளங்கின. அதன் முகத்தோற்
றம் கறுத்தும் வெளுத்தும் இருந்தது. அதன் வதனம்
செந்தாமரைபோலவும் காதலன் நீலோற்பலம் போல
வும் இருந்தன. அதன்கழுத்துக் கொஞ்சம் உயர்ந்திருத்

தது; உதடுகள் இத்திராநில ரத்தினத்திற்
கொப்பாக விளங்கின. வயிறு முல்லையாக
ரும் சந்திரனும் வைரக்கல்லும் போல

விளங்கிற்று; பக்கங்கள் இரண்டும் இலுப்பைப்பூப்போல
வும் தாமரைப்பூவின் தாதுபோலவும் விளங்கின. காற்
ருளம்புகள் வைரேயக்கற்கள்போல இருந்தன; துடை
மெல்லிதாயும்சத்துகள் திண்ணியனவாயும் இருந்தன. இத்
திராவில்லுப்போலப் பலவித வருணங்கள்பொருத்தியவால்
உயர்த்தப்பட்டு இருந்தது. சேதவினுடைய மனத்தைக்
கவர்வதற்காக ஒரு கணப்பொழுதிற்குள் மாரீசன் அநேக
விதமான அழகிய இரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்
பட்டார்ப்பேஷன் புன்னிவிளையுடைய பொன்மான் உருவங்

கொண்டு அங்ஙனமுதலாயும் இராமநுஜைய ஆச்சிர மத்தையும் பொலிவுறச்செய்து பசும்புற்றனாகனில் புல் மெய்த திரிந்தான். நூற்றுக்கணக்கான வெள்ளிப்புள் ளினையுடைய அந்த அழகியமான் தழைத்திருக்கும் மரங் களின் கொழுந்துகளைக் கடித்துத்தின்று திரிந்தது. வர னைத்தோட்டத்துன்போலவும் கர்ணிகாச வனத்தைச் சுற் றுவதும் சேதவின் கண்முன் எதிர்ப்படுவதுமாகத் தாம கையலர்போன்ற முதுகையுடைய அழகான அந்தமான் இராமநுஜைய ஆச்சிரமத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு இங்ங் னுட்ப்படி திரிந்தது. அது லெனோம் ஓரிடம் மெய்தது விட்டிமற்செரிடத்துக்கோடும்; மறுபடி அங்கிருந்து திரும் பும்; இறுதுகாலம் வெருவேமொக ஓடித் திரும்பும்; இறுதுகோம் துள்ளினிளையாடும்; செறிதுவேளை தரையில் படுக்கும்; லெனோம் மான்கட்டங்களுடன் கூடி ஆச் சிரமத்தின் வாயிலில் வந்து நின்றாவிட்டு ஓடும்; மறுபடி மான்கட்டங்கள் தொடரத் திரும்புவரும். இங்ங் னாகு வங்கொண்ட மாரீசன், சேத தன்னைப்பார்க்கவேண்டு மென்ற சகுத்தினால், அங்ங் னிடத்தில் சுற்றித் திரிந்தான். அந்த மாரீசன்கண்டு, அக்காட்டிலுள்ள மற்றை மான்கள் அதனருகிற் சென்று, அதை மோந்துபார்த்து, பின் பல திகைகளிலும் ஓடின, மாரீசன் மான்களைக்கொன்று புசிப் பவனாயினும், தன் தன்மை வெளிப்படாதிருக்கும்படி, அவைகளை ஒன்றும்கொல்லாது மோந்துகொண்டு திரிந் தான்.

அத்தருணத்தில் அழகிய கண்களையுடைய சேத மலர் கொய்யும்பொருட்டு அக்காட்டுக்கு வந் தான். மதர்த்த கோக்கையும், மனத் திரு சம்மியமான முகத்தையும் உடைய அங்ங் னத்தயி அங்குமிங்கும் சென்று கர்ணிகாசம், அசோ கம், மாமணமுதலிய புஷ்பங்களைக் கொய்துகொண்டிருந் தான். ஆரணியத்தில் வாசஞ்செய்வதற்குத் தக்கவனல்லாத

அந்தச் சேத, முதலும் மாணிக்கமும்போன்ற புன்னிகளை யும், அழகிய பற்களையும், வெள்ளிபோன்ற உரோமங்களை யு முண்டா அம்மாளைக் கண்டிப்பிப்படைத்து, கண்ணிமைபா மல் வெகு சந்தோஷத்தோடும் அன்போடும் பார்த்தான். அந்த மாயமாணும் அவனைக்கண்டு அதிக வேடிக்கையாகத் துள்ளிக்கொண்டு அக்காடெங்கும் நிகழும்படி நிரித்தது. தான் ஒருபொழுதும் காணாததும் இரத்தினத்தாலிழைக் கப்பட்டதுபோன்று விளங்குவதுமான அம்மாளைச் சேத கண்டு வெகு ஆச்சரியமடைந்தான்.

நார்ப்பத்துமூன்றஞ்சருக்கம்.

தூமர் சேதமாய் பாதுகாக்க ஸ்காண்டிநேவியர்
மாயமாணத்தோட்கு சேதமடை.

குற்றமற்ற அங்கமுள்ளவனும் அழகான தங்கச்சலங்
அளரித்த இடையினருமாயிய சேத அவ்வாறு மலர்
கொய்யும்பொழுது, இருவிலர்ப்பக்கங்களும் வெள்ளியா
லும் பொன்னாலும் செய்யப்பட்டதெப்பால விளங்கும் அப்
பொன்மாளைக் கண்டு வெகு சந்தோஷ
மடைத்து, ஆபுதபாணிகளாகியதனது
வளையும் ஸ்காண்டிநேவியர் அவ்விடத்துக்கு
வரும்படி கூப்பிட்டான். கைதெய்வால்
அவழக்கப்பட்ட அப்புருஷஸ்க்கங்கள் ஆள்
விடம் சென்று காண்புறத்தும் பார்த்து அம்மாளைக்
கண்டார்கள். அந்தக்கண்டதும் ஸ்காண்டிநேவியர்
பட்டு இராமரைநோக்கி “இத்தமாளை ஸ்காண்டிநேவியர்
என்று நான் அண்ணுவிற்றேன். வேண்டிய
உருவங்களை எடுத்துக்கொள்ளும் அந்தப்
பாவி மாணுருவங் கொண்டு இவ்விடம்
வேட்டைக்கு அநேக அரசர்களாக்
கொன்றிருக்கிறான். அந்த மாயாவிதான். இப்பொழுது

இத்த மாயமான் ரூபங்கொண்டிருக்கினான். இது கத்தர்
கருங்கொப்பாக இருக்கிறது. ஒப்புருஷிசோஷ்ட, உலகத்
தில் இப்படி இரத்தினமிழைத்த மான் [redacted]
இல்லை. ஆனபடியால், உலகநாயக, இது மாயை என்பதற்
குச் சந்தேகமில்லை” என்று சொன்னார்.

லக்ஷ்மணர் அப்படிச் சொன்னதைச் சீதை தடுத்து,
மாரீசனுடையமாயை மனத்தைக் கவர, புன்னகைசெய்து,
சந்தேசஞ் செய்காஸ்தி, கணவனைப் பார்த்து “என் காதல்,
இவ்வழகானமான் என்மனத்தைக் கவருகின்றது. தாங்
கள் இதை வனகூறுபேசுந் துத்தரவேய்யும். கமது வினை
யாடங்கிது இது உபயோசப்படும். இங் ரு கமது நுச்சிமத்
துக்ருச்சமீபத்தில்கவரிமான், ரொமாம், புனளிமான், கரடி,

குதல், வின் எதம் பூதவிய வெறு அழ
காவி பழமிருகங்கள் கூட்டங்கூட்டமாகத்
திரிவின்றன. அவைகளைப் பார்ப்பதற்கு வெரு
அழரம் மயேகரமுமரணவைகளே ஆவி

னும், இந்தமானாக ரச்சியான அழகுள
மாண இதுளையில் நான் கவாட்டதலென. இது சாயலா
னும், ஒளியாலும் அழகாலும் ஒப்பானது. இரத்தினம்
பொன்ற பல சிவனான புனளிகளைமுடைய இவ்வழாண
மான் சந்திரன்மீபாலத தனதுகாத்தியாஸ நுகாடுன்றும்
ஒளிரச்செய்திருந், என்ன ஆசையம்! என்ன அழகு! என்
னகாத்தி! என்னமதுமான் குதல்! அறித்திதமான தேகத்
தைமுடைய இயமான் என் மனத்தைய முழுதும் கொன்ற
கொண்டது. உயிருடனே றிம்மாலை தாங்கள் பிடிக்கக்
கடுமாளால் மிக ஆச்சரியமாக இருக்கும், வல்லாரும் இதைக்
கண்டு வியப்படைவார்கள். வனவாசம் முடிந்தகரம் கமது
இரத்தினத்தை அடைந்தமீபாது, இம்மான் கமது அநதப்
புரத்திற்கு ஒரு அலங்காரமாக இருக்கும். இதைக்கண்டு
நாம் களிப்பதுபொஸ்ப்பாதரும், எனது மாயிமார்களும்
களிப்பார்களென்பதில் சந்தேகமேயில்லை. இம்மனைஉயிரு

டன் பிடிக்க முடியாததான் இதனுடைய தோல்கூட அழ
னாகியிருக்கும். கொல்லப்பட்ட இதனுடைய தக்கிறமான
தோலைத் தருப்பாசனத்தின்மேல் பரப்பி அதன்மேல் தக்
கருடன் உட்கார நான் இரோகிதேன். தக்கன் தலைவர்
களை இவ்வாறு ஒன்று செய்வேண்டுமென்று ஏவுவது
ஂதிரீகளுக்குத் தகரது; மரியாதையும். ஆயினும்
நான் இத்தமரனின் தேக்கரத்தியைக் கண்டு மயங்கி இருந்
கிறேன்" என்று வேண்டினன்.

இராமர் பொன்போன்றமயிரும், இரத்தினங்களால்
செய்யப்பட்டாற்போன்ற கொம்புகளும், இளஞ்சூரியன்
போன்ற நிறமும், கங்குத்திரங்குளுக்கொப்பான புள்ளிகளு
முடைய அம்மானைக்கண்டு மிகவும் வியப்புற்றார். அவ்வாறு
கூன மாணிக்கங்கண்டு மயங்கிச் சேதையின் வேண்டுகோளால்
துண்டப்பட்ட இராமர், வெகு சக்தோஷத்துடன் தமது
தம்பியைப்பார்த்து "லக்ஷ்மணா, சேத இம்மானிடத்தின்
மிக ஆசைப்பட்டிருக்கின்றாள். இவ்வளவு அழகானமான்
கமது வணவாசகாலத்தில் கோர்த்தது துல்ல
பந்தான். இதற்குச் சமமானமான மான்
தேவேந்திரன், குபேரன், முதலியவர்களு
டைய கத்தனவணங்கனிலேகூட இல்லை.

இராமர்
மாய மாண
வியத்தம்.

அப்படியான இவ்வுலகத்தில் இதற்கொப்பான மான்
இருக்கப் போகிறதா? குறுக்கும கெடுக்குமாக இதன்
உடன்மேலுள்ள உரோமமும் அதன்மேலுள்ள பெரம்புள்
னிகளும் வெகுநேரத்தியாக விளங்குகின்றன! அது வாய்
நிறக்கும் பொழுதெல்லாம் வாய்விழுந்து வெளிப்படும்
அக்கினிச்சுவாலைக்கொப்பான அதன் காக்கு மேகத்தில்
தோன்றும் மின்னல்போன்றிருக்கிறது. அதன்முகம் இக்
நிரலக்கல்லால்செய்யப்பட்ட பாத்நிரம்போல் தோன்று
கிறது. வாயு சங்குபோலவும் கண் மூத்துப்போனவும்
விளங்குகிறது. இதனுடைய சூப்பற்ற அழகு யாருடைய
உள்ளத்தைத்தான் வாராமலிருக்கும்? தக்கிறமானதும்

அநேகவித இரத்தினங்களின் வண்ணத்தை உடையது என இவ்ருபத்தைக் கண்டு வார்தான் ஆச்சரியமடைவார்? காட்டில் விற்பித்தது வேட்டையாடும் மன்னவர்கள், மாமிசத்தின்பொருட்டும் வேடிக்கைக்காகவும் மான்களைக் கொல்லுகிறார்கள். ஸக்ஷ்மனா, அன்றிபும், அவர்கள் வேட்டையாடுகையில் சிலவேளையில் காட்டில் அநேகவித இரத்தினங்களையும் பொருள்களையும் தேடிச் சூனிக்கிறார்கள். அவ்வாறு காட்டில் சேர்க்கப்படும் பொருள்கள் சிறந்தவைகளன்றோ? கங்கோசாரியர் மனத்தால் கிளைக்க ஒரு பொருள் ஹராக் விருத்தியாகிறது. பொருளைவிரும்புகிறவன் அதனை அடைவதற்கு இன்னமுயற்சி செய்யவேண்டுமென்ற விசாரமின்றி கெர்த்தவழியில் தேடிச் சம்பாதிப்பது தான் பொருள் என்று நீதிசாஸ்திரமறிந்தவர்கள் சொல்லி விருக்கிறார்கள். சேத இந்த இரத்தினம்போன்ற மானின் தங்கத்தோலின்மேல் என்னோடுகூட உட்கார் விரும்புகிறான். புஷ்ணியான்னதோல், கவரிமான்னதோல், ஆட்டித் தோல், மற்ற மிருகத்தின் தோல் முதலியவைகளில் ஏதாவதொன்று இந்த மானின் தோலுக்குச் சமமானதாக இருக்கும் என்று கான் எண்ணவில்லை. உலகத்தில் இரண்டு மான்சண்டான் சிறந்தவைகள். பூமியில் சஞ்சரிக்கும் இவை ஒன்று. ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் மிருகமீட்டும் மற்றொன்று.

ஸக்ஷ்மனா, நீ சொல்லுகிறபடி இவை அரசர்கள் மாணவர்களுக்குத்தானும் கான் அவசியம் இதை வதைசெய்யவேண்டியவன், மாரீசன் என்ற அக்கொடிய பாவி இக்காட்டில் அநேக முனிவர்களை வதைசெய்திருக்கிறான். அல்லாமல் வேட்டையாட வந்த வில்லாளிகளை அநேக வேந்தர்களையும் கொன்றிருக்கிறான். அதற்காக என் இம்மாதிரிக் கொல்லவேண்டும், முன்னொருகாலத்தில் இக்காட்

* இவ்வப் பாதத்தில் உத்தியோக பருவத்தில் கிளக்க,

வாதாபி என்பவன் தபசியன் வயிற்
 தில் புருத்த அவர்கள் வயிற்றைக் கீழிக்
 கொண்டு வெளிப்பட்டு, * கோவேறு கழு
 தையின் சுருப்பம் அதைக்கொல்லுவதுபோல, அவர்களைக்
 கொன்றான். இப்படி வெருகாலமாகச் செய்துகொண்
 டிருக்கும்பொழுது ஒருநாள் அவன் மகா தபசியாபி
 அசுஸ்தியமாழுவியருக்கு உணவாயினான். பின்பு, அவன்
 அவர் வயிற்றைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட முயற்சி
 செய்ததை அம்மூவியர் கண்டு புன்னகை செய்து
 வாதாபியை கோக்கி "அடே வாதாபி, நீ உன்பலத்தின்
 செருக்கால் உத்தமர்களை அடே அந்தணர்களை இங்
 ளுலகத்தில் கதைசெய்தாய்; அக்காரணத்தால் காணிப்
 பொழுதுஉன்னை எனது வயிற்றில் செறிப்பிக்கின்றேன்"
 என்றார். ஆகையால், லக்ஷ்மண, ஏப்பொழுதும் தரு
 மத்தை இடைவிடாது உடத்திக்கொண்டு ஐம்புலன்களை
 யும் அடக்கியானும் என்னைப்போல்பவரை இம்சிக்கவரு
 வானானும் இவ்வாக்கன் வாதாபியைப்போல் காசமடைய
 வான்.

இ ஆயுதபாணியாகச் சேதையைச் சாக்கிரதையாய்
 இவ்விடத்தில் பாதுகாத்துக் கொண்டிரு.
 திராமலக்ஷண இவனை ரகசிக்கவேண்டியது மிகுது உடமை.
 காச் சேதையைக் காக்கக் கட்டின யிடல்.
 காணித்தமாளைப் பிடித்தவனது கொன்றா
 வது கொண்டு வருகிறேன். லக்ஷ்மண, இம்
 மாணுடைய தோலின்மேல் சேத அதிக
 ஆகையாகத்திருக்கிறது. ஆதலால் காண் இதைப்பிடிக்கப்
 போகிறேன். இதன்மேல் மிகவும் அழகானது. அதன்
 மிமித்தம் இந்த மாள் இன்று காசமடையப் போகிறது.
 காண் ஒரே பாணத்தால் இம்மாளைக் கொன்று நிரூபி
 வரும்வகையில் நீ இந்த ஆக்ரீமத்தில் சேதையை வெரு
 சாவதானமாகக் காப்பாற்றவேண்டும். காண் இதைக்

* அச்சத்தினைப்பற்றி நெளவன் தம்மில் அந்தம் சொந்திருக்க.

கொன்று இதன் தோறுடன் சீங்கரம் திரும்புவேன். அதிக சமர்த்தனும், வெகு பலசாலியும், புத்திசாலியுமாகிய ஜடாபுர்டன், ஸக்ஷ்மண, றீ சதைவைய வெகு சாக்சிசைதயாக எந்தச்சமயத்தில் என்னை ஆபத்து நேரிடுமோ என்று கருதிப் பாதுகாத்துவருவார்." என்று உதினார்.

தாற்பத்துநான்காடு சருக்கம்.

மாணவன்.

இவ்வாறு தன் தம்பிக்குக் கட்டினாயிட்டுவிட்டு வெகு பராக்ரமத்தைநாட்டிய இராமர் பொற்பிடியுள்ள தமது வானை இடையில் கட்டினார். பின்பு இராமர் மாணவ பித்தம்பு புறப்பட்டல். இராமர் அம்புறுத்தாணிகளை முதுகில் ஏற்றி, தமக்கு ஓர்பாணம்பேரல விளக்கு வதனை மூவிடங்களில் வளைத்துள்ள தமது வில்லைக்கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஒப்பற்றஞ்சாரண இராமர் புறப்பட்டார். அவ்வாறு புறப்பட்டு வந்த அம்மன்னர்மன்னனைக் கண்டு மாரீசமுடைய மான் கடுகென்கி ஒடி பெரளித்தது; மறுபடி அவர் கண்ணிற்குப் புலனாயிற்று. மாணிக்கண்டக்டன் இராமர் அரைவிற கட்டிய கத்தியுடனும் ஸைவிற்பித்த வில்லுடனும் அதைத் துரத்திக் கொண்டோடினார். அப்போது அந்த மான் அவரைப் பார்த்து வெருண்டு தனது உருவத்தால் அக்காடு முழுதையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு ஒடினது. அம்மான் ஒருகால் பாணம்பாயும் துரத்துக்கப்பால் ஒடிச்செல்லும்; ஒருகால் கிட்டி வந்து ஆசைகாட்டும்; ஒருகால் தன் உயிருக்கு அபாயம் வந்ததாகப் பயந்து வெருகலக்கமெய்தி ஆகாயத்தில் எழும்பிக் குதித்தோடும்; ஒருகால் காட்டில் வந்து கண்ணுக்குப் புலனாகும்; ஒருகால் புலனாகாது வளைத்துவி

மும், அது கண்டங் கண்டமான மேகக்குழுவில் மறைவின்ற சாத்வால சந்திரன்போல் தோன்றி மறையும்; உடனே தூரத்தில்போய்த் காணப்படும், இங்ஙனது மாறுருவங்கொண்ட மாரீசன் இராமர் கண்களுக்கு எதிர்ப்பட்டும் எதிர்ப்படாது ஓடிமறைத்தும் அவரை ஆச்சிரமத்திலிருந்து வெகு தூரம் கொண்டு சென்றான். இராமர் தம்மை அவ்வளவு தூரம் அம்மான் இழுத்துவந்ததற்காக வெகு கோபங்கொண்டு சித்திலைக்கிப் பசும்புற்றதரையில் ஒரு கிழலின்கீழ் தின்றார், அப்பொழுது மாரீசனாகிய அம்மான் மற்றைமான் கங்குழர் சமீபத்தில் வந்து அவர் கண்களுக்குப் புலப்பட்டது. அப்பொழுது இராமர் அதைப்பிடிக்க வினாள்வ ஓடினார். உடனே அம்மான் பயத்தால் ஒரு கொடிப்பொழுதில் ஓடி மறைந்தது; மறுபடி கொஞ்சத் தூரத்தில் ஒரு மரத்தின் அருகில் காணப்பட்டது, சத்துருக்களை வதைக்கும் வல்லமையுன்னவரும் பலசாலியுமான இராமர் அதைக்

கண்டு வெகு கொபங்கொண்டு, அதனைக் கொல்ல உறுபெய்தது, நுரியனுடைய இரணங்களுள் கொப்பாங் பூவலிக்கும் ஒரு பாணத்தை எடுத்துத் தமது பலமான வில்

வில் பூட்டினார். அவர் வில்லை என்ருது வளைத்துப் பெரு மூச்செறியும் சர்ப்பமபொன்றதும் பிரம தேவரால் செய்யப்பட்டதுமான நெருப்புப் பொன்ற அப்பாணத்தை அம் மானைக்குறிப்பிட்டு எய்தார். நூல்கொப்பான அந்த உத்தம பாணம் மாறுருவங்கொண்ட மாரீசன் தேகத்தைக் கிழித்து அவனுடைய இருதயத்தையும் பிளந்தது, ஆயுள் முடிந்த அவ்வாக்கன் ஒருபுறையரம் ஆகாயத்திலுள்ளும்பி

வெகு பயங்கரமாகக் கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். பிராணன்பேரமும் சமயத்தில் அவன் “எவ்வித உபாயஞ்செய்தால் சீதை லக்ஷ்மணனை ஆச்சிரமத்தை விட்டு அனுப்புவான்; அவன் தனித்திருக்கையில் இராவ

இராமர் யானைக் கொல்ல
மேகமலை
விசயித்தது.

மாறுருவங்கொண்ட மாரீசன்
மான்டது.